

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΣΧΟΛΗ :ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ: ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ

**ΘΕΜΑ: Ανήλικοι Παραβάτες του Νόμου: Αυτοκαταστροφική συμπεριφορά
στην φυλακή.**

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

Επιβλέπων Καθηγήτρια
Θεμέλη Όλγα

Ρέθυμνο 2015

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	3
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	4-5
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ : Διεθνείς έρευνες σχετιζόμενες με την νεανική παραβατικότητα και αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.	
1.1 Σωφρονιστικά ιδρύματα και αυτοκτονικός ιδεασμός.	6-10
1.2 Ανήλικοι παραβάτες και αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.	11-16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ : Το προφίλ των αυτοχείρων ανήλικων παραβατών.	
2.1 Ανήλικοι παραβάτες και εφηβεία.	17-20
2.2 Παραβατικότητα των νέων και αυτοκτονικός ιδεασμός.	21-26
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ : Τα αιτία που οδηγούν τους νέους σε αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.	
3.1 Παράγοντες που σχετίζονται με την αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.	27-33
3.2 Η σχέση της αϋπνίας με τον αυτοκτονικό ιδεασμό	34-37
3.3 Νέοι κρατούμενοι και χρήση ουσιών.	38-39
3.4 Αυτοκτονία και ψυχική υγεία	40-45
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ : Σωφρονιστικά Ιδρύματα και τα δικαιώματα των ανήλικων παραβατών.	
4.1 Τρόποι παρέμβασης μέσα στα σωφρονιστικά ιδρύματα.	46-53
4.2 Τα δικαιώματα των ανήλικων παραβατών	54-58
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	59
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	60-63

Περίληψη

Η παρούσα εργασία έχει ως σκοπό να διερευνήσει την σχέση των έγκλειστων ανήλικων και των νέων παραβατών αναφορικά με τον βαθμό εκδήλωσης αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς στα σωφρονιστικά ιδρύματα. Σύμφωνα με την βιβλιογραφική ανασκόπηση γίνεται αναφορά στο πως κάθε χώρα αντιμετωπίζει το συγκεκριμένο ζήτημα καθώς και το πόσο συχνό είναι το φαινόμενο αυτό και πως αντιμετωπίζεται από την κάθε χώρα. Όσον αφορά το προφίλ των ανήλικων παραβατών και το πως επηρεάζεται από το αναπτυξιακό τους στάδιο. Ακόμη γίνεται λόγος για το προφίλ των νέων παραβατών και την σχέση τους με τον αυτοκτονικό ιδεασμό. Στην συνέχεια γίνεται συζήτηση για τους παράγοντες που οδηγούν τους ανήλικους παραβάτες στην αυτοκαταστροφική συμπεριφορά και κατά ποσο ευθύνονται οι συνθήκες διαβίωσης τους στην φυλακή ή αν η συμπεριφορά αυτή προϋπήρχε. Επιπλέον γίνεται αναφορά στους τρόπους με τους οποίους το ίδιο το σύστημα μπορεί να παρέμβει για την αντιμετώπιση της αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς και κυρίως ποια παρέμβαση από ειδικούς γύρω από το θέμα. Τέλος επισημαίνεται το κατά ποσο τηρούνται τα δικαιώματα των ανήλικων παραβατών στα σωφρονιστικά ιδρύματα.

Λέξεις κλειδιά: ανήλικη παραβατικότητα, φυλακή, παράγοντες, τρόποι παρέμβασης, δικαιώματα ανήλικων.

Εισαγωγή

Από πολύ νωρίς οι κρατούμενοι εκδηλώνουν συμπτώματα αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς χωρίς βέβαια αυτό να γίνεται εγκαίρως αντιληπτό από το σύστημα, καθυστερώντας έτσι την άμεση και γρήγορη παρέμβαση. Ο αυτοκτονικός ιδεασμός στα σωφρονιστικά ιδρύματα είναι ένα σοβαρό ζήτημα το οποίο απαιτεί μια επιτακτική παρέμβαση, αλλά και ευαισθητοποίηση από τους υπευθύνους του συστήματος, κυρίως αναφορικά με τους ανήλικους παραβάτες. Οι έρευνες δείχνουν ότι σημειώνονται μεγάλα ποσοστά αυτοκτονίας στα σωφρονιστικά ιδρύματα τις τελευταίες δεκαετίες. Κυρίως ευθύνονται οι στρεσογόνοι παράγοντες ή μια σειρά άλλων παραγόντων που οδηγούν το άτομο σε αυτή την πράξη. Επίσης οι νεαροί κρατούμενοι που έχουν ήδη στο ιστορικό τους διάγνωση κάποιας διαταραχής ή χρήσης ουσιών παρουσιάζουν μεγαλύτερα ποσοστά αυτοκτονικών τάσεων. Αξίζει να σημειωθεί ότι τις πρώτες μέρες μετά την φυλάκιση τα άτομα προβληματίζονται έντονα για τις διαπροσωπικές τους σχέσεις (Sakelliadis & et al., 2013).

Με την μεταφορά ενός ατόμου σε σωφρονιστικό ίδρυμα υπάρχουν σημαντικές αλλαγές στην ζωή του, κυρίως ως προς τις συνθήκες ζωής που επικρατούν, ενώ παράλληλα έχουν να αντιμετωπίσουν και τις ψυχολογικές επιπτώσεις που συνοδεύουν αυτή την διαδικασία. Σχετικά με χώρες τις δυτικής Ευρώπης δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες για την ζωή σε μια φυλακή και τις συνέπειες που προκαλούνται σε ένα κρατούμενο. Ο Comfort και οι συνεργάτες (όπως αναφέρεται στον Elger, 2009) του υποστήριξαν ότι αυτά που έχουν εξεταστεί στα σωφρονιστικά ιδρύματα είναι οι παράγοντες κινδύνου για την μετάδοση μιας μολυσματικής ασθένειας ή θέματα σχετικά με τα ανθρώπινα δικαιώματα των παραβατών σύμφωνα με τους Gostin και συνεργατών του (όπως αναφέρεται στον Elger, 2009). Σύμφωνα με τον Richmond και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στον Elger, 2009) πολύ λίγες έρευνες έχουν γίνει που να μελετούν τη ζωή των κρατούμενων στις φυλακές καθώς και τις επιπτώσεις του εγκλεισμού στους ίδιους τους κρατούμενους (Elger, 2009). Επίσης, ένας άνθρωπος που δεν έχει υπερβεί τα εικοστά πρώτα έτη της ηλικίας του, είναι πιθανό να έχει την εντύπωση ότι θα περάσει το υπόλοιπο της ζωής του σε ένα κελί. Σύμφωνα με τον Goffman (όπως αναφέρεται στον Mathew,2012) στα σωφρονιστικά ιδρύματα, τα άτομα που κρατούνται αναπτύσσουν ένα διαφορετικό τρόπο ζωής στον οποίο δίνουν ένα δικό τους νόημα και λογική (Mathew,2012).

Κάθε κράτος έχει τα δικά του κριτήρια για το ποιές ηλικίες θεωρούνται κατάλληλες για στέγαση σε σωφρονιστικό ίδρυμα ανήλικων. Οι ηλικίες κυμαίνονται μέχρι και τα εικοστά πρώτα έτη σε κάποιες χώρες. Μερικές φορές οι ανήλικοι κρατούμενοι ανησυχούν για το πώς θα αντιμετωπίσουν τη ζωή έξω από τις φυλακές, δεδομένου ότι θα έχουν περάσει τα περισσότερα τους χρόνια στη φυλακή. Σύμφωνα με τους Gottfredson και Hirschi (όπως αναφέρεται στον Brent & Bridge, 2007) σε έρευνες κοινωνικών επιστήμων έχει προκύψει το συμπέρασμα ότι η συμμετοχή σε μια εγκληματική συμπεριφορά είναι ένα σύνηθες φαινόμενο κατά την εφηβεία (Brent & Bridge, 2007).

Συμφωνα με τον Matsuda (2009) οι νεαροί παραβάτες ενδεχομένως να μην εμπλακούν ξανά σε παραβατικές συμπεριφορές, καθώς ωριμάζουν και συμμορφώνονται με τις κοινωνικά αποδεκτές συμπεριφορές. Για να οδηγηθεί ένας ανήλικος σε παραβατική συμπεριφορά συνήθως συνδέεται με προϋπάρχουσες καταστάσεις, όπως παράδειγμα η διακοπή φοίτησης από το σχολείο. Για τις συνέπειες που οδηγούν ένα ανήλικο σε παραβατική συμπεριφορά πρέπει να υπάρξει πρόληψη, παρέμβαση καθώς και μια σωστή οργάνωση των υπηρεσιών (Brent & Bridge, 2007).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ : Διεθνείς έρευνες και επιδημιολογικά στοιχεία για την νεανική παραβατικότητα και αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.

1.1 Σωφρονιστικά ιδρύματα και αυτοκτονικός ιδεασμός.

Συμφώνα με διεθνείς έρευνες και επιδημιολογικά στοιχεία για την νεανική παραβατικότητα και αυτοκαταστροφική συμπεριφορά μέσα στο κοινωνικό σύνολο έχουν γίνει ελάχιστες μελέτες που να αναφέρονται συγκεκριμένα στους ανήλικους ή νεαρούς παραβάτες. Όμως φαίνεται από έρευνες ότι σε σύγκριση με το γενικό πληθυσμό η αυτοκτονία ή η απόπειρα αυτοκτονίας είναι πιο συχνό φαινόμενο στα σωφρονιστικά ιδρύματα. Συμφώνα με τους Burch και Erickson(όπως αναφέρεται στον Fotiadoy& et al., 2006) στην βόρεια Αμερική η αυτοκτονία είναι η κύρια αιτία θανάτου στους έγκλειστους (Fotiadoy& et al., 2006).

Η χώρα που παρουσιάζει ένα από τα υψηλότερα ποσοστά αυτοκτονίας στις φυλάκες της Δυτικής Ευρώπης είναι η Γαλλία όπου η ανησυχία για το φαινόμενο αυτό είναι πολύ μεγάλη. Το ποσοστό αυτοκτονιών μεταξύ των κρατούμενων είναι πολύ υψηλότερο από ότι στο γενικό πληθυσμό και οι παράγοντες κίνδυνου είναι πολύ περισσότεροι στις φυλάκες. Οι περιγραφικές μελέτες έχουν δείξει ότι ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος αμέσως μετά τη φυλάκιση, ωστόσο εξίσου υψηλός είναι κατά την προφυλάκιση παρά μετά την καταδίκη. Ο κίνδυνος για αυτοκτονία είναι υψηλότερος μεταξύ των κρατούμενων που είναι μόνοι στα κελιά τους ή τοποθετούνται σε πειθαρχικά κελιά. Μεταξύ των κοινωνικό-δημογραφικών παραγόντων, δεν υπάρχει γενική συναίνεση αναφορικά με την επίδραση της ηλικίας, αλλά συνήθως οι άντρες που είναι παντρεμένοι είναι πιο πιθανόν να φτάσουν στην αυτοκτονία. Οι ψυχικές διαταραχές και η αυτοκτονική συμπεριφορά, οι οποίες είναι πολύ πιο συχνές μεταξύ των κρατούμενων από ότι στο γενικό πληθυσμό, φαίνεται ότι συνδέονται στενά με τον κίνδυνο αυτοκτονίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι αν και τα ποσοστά αυτοκτονίας είναι υψηλά μεταξύ των κρατούμενων, υπάρχουν πολύ λίγα στοιχεία για τη βαρύτητα του κάθε παράγοντα κίνδυνου. (Duthé, Hazard, Kensey & Pan Ké Show, 2013)

Ακόμη ένα ανησυχητικό στοιχείο που προκύπτει από τις έρευνες φαίνεται να είναι το ζήτημα του εκούσιου αυτοτραυματισμού, ως μια κοινή συμπεριφορά σε φυλακισμένους συμφώνα με τον Leibling (όπως αναφέρεται στο Fotiadoy & et al, 2006). Μελέτες που έχουν διεξαχθεί στις Η.Π.Α από τον Bland και τους συνεργάτες

όπως και στο Ηνωμένο Βασίλειο από τους Leibling και Kraup (όπως αναφέρεται στο Fotiadou & et al., 2006) καθώς και σε άλλες χώρες έχουν εντοπίσει μια σειρά από παράγοντες κινδύνου που οδηγούν στην αύξηση συμπεριφορών αυτοτραυματισμού. Συνήθως γίνονται από άνδρες, νέους σε ηλικία, σπάνια σε γυναικείο πληθυσμό, ενώ μια σημαντική προϋπόθεση είναι η έλλειψη υποστηρικτικών σχέσεων έξω από τις φυλάκες σύμφωνα με τους Beigel και συν. (όπως αναφέρεται στον Fotiadou & et al., 2006) με αποτέλεσμα πολλές φορές η θνησιμότητα να προέρχεται από υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ ή κατάχρησης ναρκωτικών (Fotiadou & et al., 2006).

Στα σωφρονιστικά ιδρύματα στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, ο πληθυσμός των φυλάκων αυξάνεται και ένα υψηλό ποσοστό αποτελείται από μετανάστες. Πιο συγκεκριμένα, οι μετανάστες αποτελούν το 10% του πληθυσμού στην Ελλάδα, αλλά και το 45,7% των κρατούμενων σύμφωνα με το υπουργείο δικαιοσύνης. Η αυτοκτονία είναι ένα σχετικά ασυνήθιστο συμβάν στο γενικό πληθυσμό στην Ελλάδα σύμφωνα με το Lonquist (όπως αναφέρεται στο Fotiadou & et al., 2006). Η αναφερόμενη συχνότητα είναι 3 αυτοκτονίες ανά 100,000 άτομα ετησίως, το οποίο είναι χαμηλότερο σε σύγκριση με το άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως για παράδειγμα 9,4 ανά 100,000 άτομα ετησίως στην Αγγλία σύμφωνα με το WHO (όπως αναφέρεται στο Fotiadou & et al, 2006). Δεν υπάρχει καμία πρόσφατη ερευνά σχετικά με τον επιπολασμό των ψυχικών διαταραχών και τον αυτοτραυματισμό σε Έλληνες κρατούμενους. Οι έρευνες στη φυλακή μπορεί να είναι ένας χρήσιμος οδηγός για την παροχή υπηρεσιών και την καταγραφή των αναγκών των κρατούμενων (Fotiadou & et al, 2006).

Σε μελέτη στην οποία είχε αξιολογηθεί τα ποσοστά των αυτοκτονιών σε ανήλικους παραβάτες σε σωφρονιστικά ιδρύματα κατά την περίοδο του 1988 και 1995. Τα στοιχεία έδειξαν ότι οι ανήλικοι παραβάτες είχαν αυξημένα ποσοστά θνησιμότητας σύμφωνα με τους Towl και Crighton (όπως αναφέρεται στο Hales& et al, 2003). Καθώς παρατηρήθηκαν αυξημένα ποσοστά εκούσιου αυτοτραυματισμού σε γυναίκες και νέους άνδρες έγκλειστους σύμφωνα με τις υπηρεσίες των φυλάκων (Hales& et al, 2003).

Το να μελετηθεί το φαινόμενο της ανήλικης παραβατικότητας στα σωφρονιστικά ιδρύματα πρώτα πρέπει να εξεταστεί και η φύση της φυλακής από μόνη της και πως αυτά τα δυο θέματα αλληλεπιδρούν μεταξύ τους. Ένα σωφρονιστικό ίδρυμα διαθέτει περίπου τετρακόσιους νέους ενήλικες άνδρες ηλικίας δεκαοχτώ με είκοσι ενός ετών,

οι οποίοι εκτίνουν μακροχρόνιες ποινές για εγκλήματα βίας, σεξουαλικών αδικημάτων, επαναλαμβανόμενες κλοπές και άλλα επαναλαμβανόμενα πλημμελήματα. Πρόκειται για μια εξαιρετικά δύσκολη πρόκληση για το προσωπικό των φυλάκων που διαχειρίζονται καθημερινά ζητήματα που αφορούν τη λειτουργία των εγκαταστάσεων των φυλακών αλλά και για τους ίδιους τους κρατούμενους, θεωρείται ως μια σκληρή φυλακή καθώς περιλαμβάνει ένα μεγάλο αριθμό ανδρών που εκτίνουν ποινές χωρίς να μπορεί να υπάρξει εγγύηση για την προστασία των ανήλικων παραβατών (Mathew, 2012).

Συμφώνα με το γραφείο εθνικής στατιστικής ερευνάς για ψυχιατρικά νοσήματα και συμφώνα με τον Lader και τους συνεργάτες του το 1997, σε έρευνα σε πληθυσμό νεαρών παραβατών στην Αγγλία και την Ουαλία διαπίστωσαν ότι μεταξύ των νεαρών ανδρών εν αναμονή της δικής στις φυλάκες, το 38 % είχε σκεφτεί να αυτοκτονήσει κατά τη διάρκεια της ζωής του, το 30% κατά το τελευταίο έτος και το 10 % κατά την τελευταία εβδομάδα. Τα ποσοστά που δήλωσαν ότι έχουν κάνει απόπειρα αυτοκτονίας ήταν το 20 % στη διάρκεια της ζωής τους, το 17 % το περασμένο έτος και 3% κατά την τελευταία εβδομάδα. Η φυλάκιση είναι από όλες τις πλευρές μια βαθιά δυσάρεστη εμπειρία καθώς Συμφώνα με τον Cooper και Livingston (όπως αναφέρεται στους Cooper & Berwick, 2001).

Η συχνότητα εμφάνισης της σκόπιμης αυτοκαταστροφής σε άνδρες κρατούμενους είναι δυσανάλογο σε σχέση με το γενικό πληθυσμό. Μάλιστα αναφέρθηκε από τον Franklin (όπως αναφέρεται στους Cooper & Berwick, 2001), ότι το ποσοστό των αυτοκτονιών στις φυλάκες είναι σημαντικά υψηλότερο από το γενικό πληθυσμό. Φαίνεται ότι οι κρατούμενοι διατρέχουν ιδιαίτερο υψηλό κίνδυνο αυτοκτονίας μέσα στις πρώτες εβδομάδες αφότου φυλακιστούν, καθιστώντας έτσι τα άτομα που βρίσκονται σε προφυλάκιση σαν μια ομάδα υψηλού κίνδυνου. Επιπρόσθετα, οι νεαροί παραβάτες φαίνεται να σχηματίζουν μια ευάλωτη ομάδα στην οποία υπάρχουν υψηλά ποσοστά αυτοκτονίας συμφώνα με τους Dooley και Liebling. (όπως αναφέρεται στον Cooper & Berwick, 2001.)

Σε αποτελέσματα μια έρευνας έγινε προφανές ότι όσοι έχουν διαπράξει αυτοκτονία είναι συνήθως κρατούμενοι της ανατολικής Ευρώπης ή Ασιατικής προέλευσης εκ των οποίων αρκετοί ήταν άνεργοι, χωρίς παιδιά ή είχαν διαγνωστεί με κάποια ψυχική διαταραχή. Επιπλέον, φαίνεται από τους κρατούμενους που έχουν στο ιστορικό τους κατάχρηση ουσιών είναι πιο πιθανό να διαπράξουν αυτοκτονία. Επίσης, οι

κρατούμενοι που δεν λαμβάνουν φαρμακευτική αγωγή φαίνεται να είναι πιο επιρρεπείς στην αυτοκτονία. Όσοι έχουν διαπράξει απόπειρα αυτοκτονίας τουλάχιστον δυο φορές, είναι πιθανόν να διαπράξουν ξανά απόπειρα ή εν τέλει να αυτοκτονήσουν, αλλά πρέπει να σημειωθεί ότι η διαπίστωση αυτή είναι οριακής στατιστικής σημαντικότητας (Sakelliadis & et al., 2013).

Συμφώνα με τους Harriss, Hawton και Zahl (όπως αναφέρεται στον Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011) σε έρευνά που διεξάχθηκε στην Αγγλία μελέτησαν τα θανατηφόρα επεισόδια αυτοτραυματισμού σε σωφρονιστικά ιδρύματα. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι οι συνηθέστερες μέθοδοι ήταν ο απαγχονισμός 28,47 % τα σοβαρά κοψίματα 9,15% και η υπερβολική δόση ουσιών 7,12%. Οι πράξεις που έγιναν από πρόθεση είχαν σχετικά υψηλό ποσοστό 18,9% σε σύγκριση με τον μέσο όρο 9,2% σε γυναίκες που προσήλθαν σε ένα γενικό νοσοκομείο στην Αγγλία μετά από μια πράξη αυτοτραυματισμού (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Σε ερευνά σε τοπική φυλακή ενήλικων αντρών περίπου το 53% των κρατούμενων που αυτοκτόνησε είχαν ιστορικό αυτοτραυματισμού. Το 15% των κρατούμενων που αυτοκτόνησε δεν είχε καμία περαιτέρω επαφή με νοσηλευτικό προσωπικό μετά τον εγκλεισμό. Το 66% των κρατούμενων ήταν μόνο σε μια φυλακή κατά τη διάρκεια της τρέχουσας ποινής φυλάκισης. Το 17% των αυτοκτονιών όπου σημειώθηκε στη φυλακή είχαν δυνατότητα υγειονομικής περίθαλψης σε νοσοκομεία. Το 18 % των αυτοκτονιών ήταν φυλακισμένοι κάτω των 21 και το 23% από αυτούς πέθαναν εντός των πρώτων επτά ημερών μετά παραλαβή τους από το νοσηλευτικό προσωπικό. Η τοπική φυλακή ενήλικων αντρών και κέντρα προφυλάκισης αντιπροσώπευαν τα δυο τρίτα όλων των αυτοκτονιών, με το 12% να είναι νεαροί κρατούμενοι (Anthony & McFadyen, 2005).

Εξίσου σημαντικές είναι οι αρνητικές συνέπειες της φυλάκισης που αντιμετωπίζουν οι νεαροί παραβάτες, ιδιαίτερα όταν αυτοί βρίσκονται σε φύλακες ενήλικων. Η βιβλιογραφία έδειξε ότι το 2000 οι φυλακές δεν ανταποκρίνονται στις αναπτυξιακές ανάγκες των νεαρών παραβατών και με περιορισμένη ικανότητα να παρέχουν την κατάλληλη σωφρονιστική αποκατάσταση. Η φυλάκιση οδηγεί σε αρνητικές συνέπειες για την υγεία, συμπεριλαμβανομένης της συνεχιζόμενης εμπλοκής σε παρεμβατική συμπεριφορά και γενικότερα με το σύστημα δικαιοσύνης. Η σοβαρότητα στα προβλήματα συμπεριφοράς των ανήλικων παραβατών είναι αποτέλεσμα πολύπλοκων

και διαδραστικών ατομικών και περιβαλλοντικών παραγόντων, τα οποία προκαλούν αρνητική παραβατική συμπεριφορά. (Lambie & Randell, 2013).

1.2 Ανήλικοι παραβάτες και αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.

Κατά κύριο λόγο τα ποσοστά αυτοκτονίας είναι αυξημένα στα σωφρονιστικά ιδρύματα σε σχέση με τα ποσοστά του πληθυσμού. Ο σκοπός όμως της έρευνα του Hales και των συνεργατών, ήταν να βρεθεί ο αριθμός των νεαρών κρατουμένων ώστε να ελεγχθεί πως επηρεάζεται ένα άτομο όταν έρθει σε επαφή με ένα άλλο άτομο που έχει προδιάθεση αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς καθώς επίσης να ελεγχθεί η συσχέτιση μεταξύ αυτής της επαφής και της δική του αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς. Ο αυτοτραυματισμός φαίνεται να είναι ένας παράγοντας κινδύνου που σχετίζεται με την αυτοκτονική συμπεριφορά όπου επηρεάζεται από επιρροές της συμπεριφοράς των άλλων κρατούμενων (Hales & et al., 2003).

Συμφώνα με έρευνά του Fernandes(όπως αναφέρεται στον Cleaver, 2013) τα ποσοστά αυτοτραυματισμού στα σωφρονιστικά ιδρύματα αυξήθηκε στο 11% τα έτη 2007 και 2010. Η αύξηση των αυτοτραυματισμών κυρίως σε έφηβους και η σύνδεση με πρόωρο θάνατο είναι αυξημένη συμφώνα με τον Bergen και τους συνεργάτες του (όπως αναφέρεται στο Cleaver, 2013). Με αυτά τα αποτελέσματα οι νέοι θεωρούνται ως ομάδα υψηλού κινδύνου όπου έπρεπε να υπάρξει μια άμεση πρόληψη από το σύστημα. Συμφώνα με τους Fox και Hawton(όπως αναφέρεται στο Cleaver, 2013) στο φαινόμενο αυτό συμβάλουν ποικίλοι παράγοντες όπου οι έφηβοι στρέφονται στο να βλέπουν τον εαυτό τους, το άγχος είναι ένας κύριος παράγοντας καθώς και οι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουν ως έγκλειστοι. Οι δύσκολες σχέσεις που αντιμετωπίζουν στο οικογενειακό περιβάλλον αλλά και με τους συνομήλικους τους συμφώνα με τον Evans και τους συνεργάτες τους, είναι λιγότερο πιθανό να συμβάλουν σημαντικά σε αυτοκτονική προδιάθεση συμφώνα με τους Hawton και συνεργάτες του (Cleaver, 2013).

Σε μελέτη όπου αφορά τους νέους παραβάτες που έχουν διαπράξει βιαία εγκλήματα είχαν περισσότερες πιθανότητες να αυτοκτονήσουν στη φυλακή σε σχέση με άλλους παραβάτες. Σχεδόν το ένα τρίτο είχε επαφή με ψυχιατρικές υπηρεσίες και το 43% έχει προηγουμένως αντιμετωπίσει αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές. Αυτά τα ευρήματα έχουν αναπαραχθεί από τα άτομα του ομίλου φυλακών και της εθνικής εξέτασης αυτοκτονιών και δολοφονιών από άτομα με ψυχική ασθένεια συμφώνα με τον Shaw και τους συνεργάτες του (όπως αναφέρεται στους Hales& et al., 2003). Οι Nock και Marzuk (όπως αναφέρεται στους Hales& et al., 2003) θεωρούν ότι οι τάσεις βίας

συνδέονται με την αυτοκτονική συμπεριφορά. Ο μεγάλος αριθμός των ατόμων με τάση για βίαιη συμπεριφορά στη φυλακή σε σχέση με το γενικό πληθυσμό παρουσιάζει αυτοκαταστροφική συμπεριφορά. Έτσι μπορεί τουλάχιστον εν μέρει η βίαιη συμπεριφορά να παίζει ρόλο για το υψηλό ποσοστό της αυτοκτονικής συμπεριφοράς στις φύλακες (Hales & et al., 2003).

Οι πιο συχνές μορφές αυτοτραυματισμού που παρατηρήθηκαν στα σωφρονιστικά ιδρύματα είναι κοπή του δέρματος, το ξύσιμο, κάψιμο. Σύμφωνα με τον Skegg (όπως αναφέρεται στον Klonsky, 2009) οι επαγγελματίες ψυχικής υγείας ασχολούνται με τον αυτοτραυματισμό λόγω της συμπεριφοράς του ατόμου και την ισχυρή σχέση της ψυχοπαθολογίας και της αυτοκτονικής συμπεριφοράς. Καθώς, ο αυτοτραυματισμός εντοπίζεται σε άτομα με διάγνωση διαταραχής της διάθεσης, άγχος, κατάχρηση ουσιών, εξάρτηση από το φαγητό, ψυχωτικών διαταραχών, διαταραχές της προσωπικότητας και ιδιαίτερα στην οριακή διαταραχή της προσωπικότητας σύμφωνα με τους Haw και τους συνεργάτες τους (όπως αναφέρεται στο Klonsky, 2009). Σύμφωνα με τους Laye και συν. (όπως αναφέρεται στο Klonsky, 2009) τα ποσοστά από μελέτες δείχνουν υψηλά επίπεδα σε έφηβους και νεαρούς, όπου στο 15 % -17% αναφέρεται στο ιστορικό τους αυτοτραυματισμοί. Στοιχεία δείχνουν ότι ο αυτοτραυματισμός είναι αποτέλεσμα του αρνητικού συναισθήματος, τιμωρία προς τον εαυτό τους ή προσπάθεια πρόκλησης ανησυχίας στους άλλους σύμφωνα με τους Briere και τους συνεργάτες του (όπως αναφέρεται στο Klonsky, 2009).

Οι παραβάτες έρχονται αντιμέτωποι με ποικίλους παράγοντες για την προώθηση της αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς τους. Σύμφωνα με τον Shaw και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Anthony & McFadyen, 2005), οι κρατούμενοι που ξεκίνησαν τη χρήση κάνναβης, αμφεταμινών, κοκαΐνης ή οπιούχα πριν από την ηλικία των 16 διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο ψύχωσης όπου υπάρχουν υψηλότερα ποσοστά να οδηγηθούν σε αυτοκτονίες στις φύλακες. Σε μελέτη όπου αναφέρθηκαν σε 172 αυτοκτονίες σε 65 φύλακες, περίπου το 92% αυτοστραγγαλίστηκαν ή απαγχονίστηκαν. Το 72 % είχε διαγνωστεί με ψύχωση, το 62% είχαν ιστορικό χρήσης ναρκωτικών, το 45 % αναφέρθηκε ότι είχε επαφή με επαγγελματίες υγείας και το 31% κατάχρηση αλκοόλ (Anthony & McFadyen, 2005).

Για τους νέους κρατούμενους υπάρχουν δυο υποθέσεις εμπλοκής σε αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές. Η πρώτη υπόθεση είναι να έχουν επιχειρήσει μια απόπειρα αυτοκτονίας ή να δουν κάποιο άλλο πρόσωπο στις φύλακες να εμπλέκεται

σε αυτή την πράξη. Με αποτέλεσμα να είναι πιο πιθανό να εμπλακούν σε οποιαδήποτε μορφή αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς. Η δεύτερη υπόθεση είναι οι νέοι άνδρες κρατούμενοι οι οποίοι έχουν έρθει σε επαφή με επεισόδιο απόπειρα αυτοκτονίας από κάποιο μέλος του οικογενειακού τους περιβάλλον είναι πιο πιθανό να εμπλακούν σε οποιαδήποτε μορφή της αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς του εαυτού τους από ότι εκείνους που δεν είχαν παρόμοια εμπειρία (Hales& et al, 2003)

Ωστόσο, από τα αποτελέσματα της ερευνάς οι 60 αυτοκτονίες ήταν γνωστό, ότι το 17% ήταν ολοκληρωμένες πράξεις αυτοκτονίας που παρατηρήθηκαν και οι δέκα είχαν ακουστεί. Από το 47% ήταν αυτοκτονίες που σημειώθηκαν στη φυλακή και το 16% των νεαρών ανδρών κρατούμενων ήταν παρών όταν τουλάχιστον ένα άτομο είχε διαπράξει μια απόπειρα αυτοκτονίας και βρίσκονταν εκεί στο συμβάν. Το 17% ήταν αρκετά κοντά για να ακούσουνε οτι ήταν να συμβεί, αλλά δεν είχε δει το συμβάν και το 19% των νεαρών ατόμων ήρθαν σε επαφή από άλλους ανθρώπους γνώριζα ή δεν γνώριζα το πρόσωπα που είχαν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν, αλλά δεν ήταν φυσικά εγγύς κατά την χρονική στιγμή. Μερικοί ανταποκρίθηκαν ενώ γνώριζαν αρκετά οτι οι άνθρωποι που είχαν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν, είχαν ένα διαφορετικό είδος επαφής με κάθε εκδήλωση (Hales& et al, 2003).

Οι ψυχολογικοί παράγοντες ενός άτομο μπορεί να οδηγήσει ένα κρατούμενο σε αυτοκαταστροφική συμπεριφορά. Σε ερευνά στην Αγγλία από τυχαία δειγματοληψία από τα αρχεία των φυλάκων, είχαν αντιμετωπισθεί ως τμήμα μιας σειράς μελετών φαίνεται να παίζουν σημαντικό ρόλο οι κοινωνικοί και ψυχολογικοί παράγοντες οι οποίοι μεσολαβούν σε κατάθλιψη των κρατούμενων. Η ερευνά περιελάμβανε 60 κρατούμενους προφυλακισμένους νεαρούς παραβάτες σε ίδρυμα στην Αγγλία που είχε ήταν προφυλακισμένοι για ένα διάμεσο διάστημα τεσσάρων εβδομάδων, οι ηλικίες τους κυμαίνονταν από τις 16-20 χρόνων. Οι 56 καταδικάστηκε νεαρών παραβατών στο ίδιο ίδρυμα , μέση περίοδος ήταν κατά τη στιγμή τις δόκιμες 11 εβδομάδες, αποτελούσαν τη δεύτερη ομάδα οι ηλικίες τους κυμαίνονται από 17-20. Η τρίτη ομάδα κρατούμενων που εκτίουν ποινές ισόβιας κάθειρξης για βιαιά εγκλήματα σε μια κατηγορία Β' φύλακες στην Αγγλία (Cooper& Berwick, 2001).

Σχετικά με τον αυτοκτονικό ιδεασμό στην πιο πάνω ερευνά τα αποτελέσματα ήταν οτι υπάρχουν τρεις ομάδες παραβατών που είναι πιο πιθανό να διαπράξουν αυτοκτονία, ενώ είναι υπό κράτηση. Είναι κυρίως νεαροί παραβάτες και κρατούμενοι που εκτίουν πίνες ισόβιας κάθειρξης. Το αρχικό σοκ της φυλάκισης συχνά πιστεύεται

να είναι ένας παράγοντας που οδηγεί ένα άτομο στην αυτοκτονία συνήθως σε ευάλωτα άτομα σύμφωνα με τον Torp και Durand(όπως αναφέρεται στο Cooper & Berwick, 2001), το οποίο μπορεί να εξηγήσει την υψηλή συχνότητα των αυτοκτονιών σε βραχυπρόθεσμες και στους προσωρινά κρατούμενους (Cooper & Berwick, 2001)

Στην Ελβετία, όπου εξετάστηκα από τα αρχεία των νεαρών παραβατών για την ψυχική του υγείας, εξεταστικά 118 έφηβοι κρατούμενοι που είχαν τουλάχιστον μια διαβούλευση με ένα ψυχίατρο στη φυλακή νοσηλευτικού ιδρύματος κατά τη διάρκεια του 2007. Είναι συνήθως αποδεκτό ότι οι ψυχικές διαταραχές μεταξύ το 40% και το 70% των έφηβων που έρχονται σε επαφή με την δικαιοσύνη του συστήματος, το ένα και ότι τα δυο τρίτα των ανήλικων όπου συναντώνται διαγνωστικά κριτήρια για μια ή περισσότερες ψυχιατρικές διάγνωσης. Σε μια βρετανική ερευνά το 75 % των νέων σε ποινικά ιδρύματα έχουν περιγράψει ότι χρειάζονται ψυχική περίθαλψη και στα δυο φύλα, με συνηθέστερη διάγνωση τη διαταραχή διαγωγής, όπου είναι η πιο κοινή διαταραχή και στα δυο φύλα (Gisin & et al,2012).

Μια άλλη μελέτη όπου έρχεται σε αντίθεση με την σωματική υγεία των νεαρών ατόμων 18 έως 24 ετών με εκείνη των ενήλικων 25 έως 40 έτος και ενήλικες μεγαλύτερης ηλικίας άνω των 40 ετών κρατούμενοι. Οι νέοι κρατούμενοι ανέφεραν καλή σωματική υγεία, άλλα η κακή παιδεία και απασχόληση στις ιστορίες, η συμμετοχή στην δικαιοσύνη των ανήλικων συστήματος, και με υψηλό επιπολασμός κατάχρησης ουσιών. Νέοι κρατούμενοι αντιπροσωπεύουν μια σημαντική ομάδα με στόχο τη βελτίωση της υγείας των κρατούμενων (Bogestad, Kettler & Hagan,2010).

Στον Καναδά κατά τη διάρκεια των ερευνών, τα αποτελέσματα έδειξαν ότι το 14,3% των αγοριών και 29,8% των κοριτσιών παρουσιάσεων κλινικά σημαντικά επίπεδα σκέψεις αυτοκτονίας. Ωστόσο είναι περίπου δυο έως τέσσερις φορές υψηλότερα από ότι στην κοινωνία. Σύμφωνα με τους Peter και συν. (όπως αναφέρεται στο Gretton & Clift, 2011), ένα παράδειγμα στην καναδέζικη εθνική διαμήκης ερευνάς παιδιών και νέους είναι ότι 8,0% των αγοριών και των κοριτσιών μεταξύ των ηλικιών των 12 και 15 ανέφεραν αυτοκτονικό ιδεασμό κατά το προηγούμενο έτος (Gretton & Clift, 2011)

Στην Αυστραλία, οι νέοι ηλικίας 18 έως 24 ετών υπέρ εκπροσωπούνται σε φύλακες ενήλικων σύμφωνα με τη αυστραλιακή στατιστική, αλλά λίγα είναι γνωστά για την υγεία τους και την υγεία της συμπεριφοράς τους. Οι κρατούμενοι συχνά παρουσιάζονται ως ομοιογενή ομάδα στη βιβλιογραφία. Ωστόσο σε επίπεδο

πληθυσμό αποδείξεις δείχνει ότι οι νέοι αποτελούν σημαντική ομάδα στόχο με ειδικές ανάγκες υγείας σύμφωνα με το ινστιτούτο υγείας της Αυστραλίας. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όσον αφορά τις συμπεριφορές κίνδυνου για την υγεία που είναι γνωστό ότι είναι ιδιαίτερα διαδομένη μεταξύ των πληθυσμών των κρατούμενων, όπως το αλκοόλ και χρήση ναρκωτικών. Οι κρατούμενοι είναι γνωστό ότι έχουν φτωχότερη σωματική και ψυχική υγεία και μεγαλύτερη μειονεξία σε σύγκριση με το γενικό πληθυσμό (Bogestad, Kettler & Hagan, 2010).

Μέχρι σήμερα, τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τους νεαρούς κρατούμενους είχαν επικεντρωθεί σε ανήλικους ή σε νεαρούς παραβάτες ειδικά τους νέους, τις εγκαταστάσεις σύμφωνα με τους Allerton, Champion, Douglas, Plugge, Karnik και Steiner, Soler, και Woodall (όπως αναφέρεται στο Bogestad, Kettler & Hagan, 2010). Ωστόσο, λόγω των διαφορών μεταξύ αυτών και των ενήλικων εγκαταστάσεις, το μπορεί να είναι ακατάλληλη για να προεκτείνουν αυτά τα στοιχεία για τους νεαρούς κρατούμενους σε φύλακες ενήλικων, παρόλο που αρκετές μελέτες έχουν σχέση με την υγεία των κρατούμενων σε συνάρτηση με την ηλικία τους, οι διαφορές στα κατώτερα ηλικιακά όρια καθιστά την ερμηνεία αυτών των ευρημάτων δύσκολη (Bogestad, Kettler & Hagan, 2010).

Μια ερευνά που εξέτασε την χρήση αλκοόλ και άλλων ναρκωτικών στους νέους παραβάτες. Διαπιστώθηκε διαταραχές λόγω χρήσης οινοπνεύματος χρησιμοποιήθηκε για να μέτρηση συνήθη κατανάλωση αλκοόλ κατά τους 12 μήνες πριν από τη φυλάκιση. Υψηλότερες βαθμολογίες δείχνουν πιο επικίνδυνο την χρήση αλκοόλ, και τα αποτελέσματα μπορούν να ομαδοποιηθούν σε κυμαίνονται από επικίνδυνες κατηγορίες για να επιβλαβή επικράτηση του καπνού, αλκοόλ, και άλλων ναρκωτικών πριν και κατά τη διάρκεια της τρέχουσας φυλάκισης. Ανάλυση δεδομένων ηλικία κατέρρευσε σε τρεις ομάδες, τους νεαρούς κρατούμενους, ηλικίας 18 έως 24 ετών, ενήλικες φυλακισμένους ηλικίας από 25 έως 40 χρόνων και άνω ενήλικες φυλακισμένους ηλικίας άνω των 40 ετών (Bogestad, Kettler & Hagan, 2010).

Επιπλέον, σε ερευνά που διεξαχθεί σε σωφρονιστικά ιδρύματα στην Αγγλία πάνω στο ζήτημα της σχέσης των κρατούμενων και επεισόδια αυτοτραυματισμού στις φύλακες, το δείγμα αναφερόταν σε ενήλικες και έφηβους. Αρχικά η ερευνά έδειξε πως υπήρχε περιορισμός στην εξέταση της στάσης του προσωπικού των σωφρονιστικών ιδρυμάτων απέναντι στους νέους με αυτοτραυματισμούς. Σύμφωνα με το Department of Health (όπως αναφέρεται στο Cleaver, 2013)) είχε γίνει μια

επανεξέταση στους έφηβους ηλικίας 12 με 18 ετών, περιστατικά με νέους σε σωφρονιστικά ιδρύματα, αυτοί τοποθετούνται σε παιδοψυχολόγους σε αυτές τις περιπτώσεις κυρίως σε θέματα που αφορά την ψυχική τους υγείας τους (Cleaver, 2013).

Σε διεθνείς επίπεδο τα ποσοστά των αυτοκτονιών σε κρατούμενους είναι σημαντικά υψηλότερα σε σχέση από το γενικό πληθυσμό. Σε μια πρόσφατη μελέτη από 12 χώρες τα ποσοστά των φυλάκων αυτοκτονίας ήταν πάνω από 100 ανά 100 000 κρατούμενοι σε πλειοψηφία των χωρών, σε σύγκριση με το μέσο γενικό πληθυσμό ποσοστό αυτοκτονιών των 21 ανά 100 000 σύμφωνα με τους Fazel, Grann, Kling, και Hawton και τους συνεργάτες τους (όπως αναφέρεται στο Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011). Αν και αυτό το πρόβλημα συνδέεται παραδοσιακά με τους ενήλικους νεαρούς κρατούμενους, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τον γενικό πληθυσμό κατά μέσο όρο το 95% της φυλακής τους πληθυσμού σύμφωνα με τον Walmsley υπάρχουν ενδείξεις ότι τα ποσοστά των αυτοκτονιών μπορεί να είναι τόσο υψηλή ή ακόμη υψηλότερο μεταξύ των γυναικών (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Η παραβατικότητα ανήλικων ήταν πάντα ένα σοβαρό κοινωνικός προβληματισμός, και χωρίς καμία εξαίρεση σε ερευνά της λαϊκή δημοκρατία της Κινάς ειδικές διοικητικές περιοχής του Χονγκ Κονγκ. Συμφωνία με την αστυνομία του Χονγκ Κονγκ στατιστικά, οι νεαροί εκπροσωπούνται από δυσανάλογα 21% στην σύλληψη του πληθυσμού το 2010 σύμφωνα με την αστυνομία του Χονγκ Κονγκ, δίνεται περίπου 12% του συνολικού πληθυσμού εκπροσώπησης το 2009 σύμφωνα με τον Χονγκ Κονγκ απογραφή και το τμήμα στατιστικής (Chui& Chau, 2012).

Στο Χονγκ Κονγκ οι νέοι άνθρωποι που είναι πιο πιθανό να εμπλακούν συχνά σε μια ή περισσότερες επικίνδυνες συμπεριφορές π.χ. επιρροή από την τριάδα της κοινωνίας και η παραβατικής πίεσης των συνομήλικων, έχουν επισημανθεί ως νέων που διατρέχουν κίνδυνο ή νέους που διατρέχουν κίνδυνο σύμφωνα με τους Chui, Chui και Ho, και Guerra και Bradshaw (όπως αναφέρεται στους Chui& Chau, 2012). Οι παράγοντες που οδηγούν στην παραβατική συμπεριφορά είναι το νυχτερινό σχολείο, δραπέτης της νεολαίας, οι χρηστές ναρκωτικών, νεανικά μέλη συμμορίας, πρώην φυλακισμένοι εγκληματίες, προηγουμένως ή εκείνων που θεωρούνται υψηλού κίνδυνου σύμφωνα με την κεντρική επιτροπή κατευθυντήριες προσέγγιση κοινωνικής εργασίας και Χονγκ Κονγκ συμβουλίου κοινωνικών υπηρεσιών (Chui& Chau, 2012).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ : Το προφίλ των αυτοχείρων ανήλικων παραβατών.

2.1 Ανήλικοι παραβάτες και εφηβεία.

Αρχικά η έννοια της παραβατικότητας των ανήλικων παραβατών είναι μια έννοια κοινωνικά κατασκευασμένη, η οποία διαμορφώνεται σύμφωνα με ιδεολογικές, πολιτικές και κοινωνικές επιρροές. Ξετυλίγοντας την διαδικασία της κοινωνικής κατασκευής είναι κρίσιμο κάποιος να κατανοήσει ιστορικά την εξέλιξη της παραβατικότητας των νέων καθώς και τις αντίστοιχες νομοθετικές προτάσεις κατά τους ανήλικους έχουν ως στόχο να ελεγχθούν από τον εμπλεκόμενο πληθυσμό (Taylor et al, 2010).

Συμφώνα με τις μελέτες των Anderson και συν. και των Rissanen και συν. οι εφηβεία είναι μια περίοδος που χαρακτηρίζεται από παρορμητικότητα και ανάληψη κίνδυνου είναι τα χαρακτηριστικά που συνδέονται με το στάδιο αυτό (όπως αναφέρεται στον Cleaver, 2013). Καθώς, ως έφηβοι η ζωή τους είναι λιγότερο αντιληπτή για να είναι ικανοί στον έλεγχο του εξωτερικού και κοινωνικού τους περιβάλλον και την ταυτόχρονη επιρροή από τους γύρω τους. Για παράδειγμα, στην προσωπική και οικογενειακή τους κατάσταση εκθέτονται σε κινδύνους όπου είναι ένας παράγοντας που τους επηρεάζει συναισθηματικά στον οδηγηθούν σε πράξης αυτοτραυματισμού, συμπεριλαμβανόμενων και της οικογένειας τους που ίδιοι συμμετέχουν σε αυτές τις καταστροφικές συμπεριφορές ή κάποιοι να φθάνουν στο σημείο να ολοκληρώνουν την αυτοκτονία σύμφωνα με τον Anderson και των συνεργατών του (Cleaver, 2013) .

Ο Meltze (όπως αναφέρεται στο Mathew,2012) αναφέρει ότι εφηβική απερισκεψία δίνει την αίσθηση της απελπισίας για αυτοκτονικές επιθυμίες. Συμφώνα με τον Zizek (όπως αναφέρεται στο Mathew,2012) ο οποίος συνοψίζει ότι ο κρατούμενος έχει την εμπειρία με περισσότερο ρεαλισμό και αισιοδοξία και περισσότερη ακρίβεια, η εύθραυστη απόλυτη, η μόνη πραγματική λύση είναι να αποδεχθεί πλήρως τους κανόνες της ζωής στις φύλακες και στη συνέχεια, μέσα από τους νόμους της φυλακής, να επεξεργαστεί έναν τρόπο επιβίωσης. Με λίγα λόγια, η εσωτερικότητα του ατόμου και αφηρημάδα για τη ζωή του αλλού σε ισχύ αλληλοσυνδέονται στη φυλακή, ενώ η πλήρης αποδοχή του γεγονότος ότι είναι πραγματικά εκεί δεσμεύεται

από σωφρονιστικούς κανόνες και ανοίγει ένα χώρο για μια αληθινή ελπίδα (Mathew, 2012).

Καθώς, η ανάπτυξη της προσωπικής τους ταυτότητας σε ένα περιοριστικό περιβάλλον όπως είναι η φυλακή, αναμένεται να είναι ιδιαίτερα ισχυρή για νεαρούς και έφηβους σύμφωνα με τον Johnson, (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann και Hosser, 2001). Στην πραγματικότητα η ίδια η ύπαρξη ενός εξειδικευμένου σύστημα δικαιοσύνης των ανήλικων πρέπει να βασίζεται στο παρόν στην εξελικτική τους ανάπτυξη. Μέσα από πολλές συζητήσεις ανά αιώνα για την ανάγκη αντιμετώπιση των έφηβων και ενήλικων με διαφορετικό τρόπο. Οι Haines, Drakeford και συν.(όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann και Hosser, 2001) τονίζουν ότι βασική τους πρόθεση είναι να αποφεύγουν το στιγματισμό ως τρόπος τιμωρίας (Greve, Enzmann & Hosser, 2001).

Για παράδειγμα στο ποινικό δίκαιο για τους νέους παραβάτες στη Γερμανία προβλέπει ρητά ότι η φυλάκιση των ανήλικων θα πρέπει να είναι μια παρέμβαση για να εξυπηρετήσει ένα αναπτυξιακό σκοπό σύμφωνα με τον Greve (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann & Hosser, 2001). Ωστόσο, η αρνητική επίδραση της τιμωρίας και του στιγματισμού για τη νεανική αυτοεκτίμηση δεν είναι απλώς απλή. Υπάρχουν ενδείξεις όπου τα άτομα που είχαν στιγματιστεί παρουσίασαν χαμηλή αυτοεκτίμηση σύμφωνα με τους Leary και Baumeister. (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann & Hosser, 2001). Ειδικότερα σε σχέση με την φυλάκιση κάποιες εμπειρικές μελέτες υποστήριξαν ότι παρατηρήθηκε η απομείωση του εαυτού μέσα στην φυλάκιση σύμφωνα με τους Rosenberg και των συνεργατών του. (Greve, Enzmann & Hosser, 2001)

Συμφώνα με τον Brandtstädter (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann & Hosser, 2001) η αναπτυξιακή εξέλιξη σε κάθε περίοδο ενός ανήλικου παραβάτη διαφοροποιείται ηλικιακά σε σχέση με την αντιμετώπιση του. Με συνέπεια στα σωφρονιστικά ιδρύματα οι ανήλικοι παραβάτες έρχονται αντιμέτωποι με τις αναπτυξιακές τους αλλαγές αλλά και την αρνητική επίδραση που έχει η φυλακή στους ίδιους με αποτέλεσμα την διατάραξη της φυσιολογικής τους ανάπτυξη. Ωστόσο αυτο δεν μπορεί να είναι μια έγκυρη άποψη χωρίς την σύγκριση της ανάπτυξης μιας παράλληλης ομάδας παραβατικής και κοινωνικά μειονεκτούντων έφηβων που δεν καταδικάστηκα στην φυλακή (Greve, Enzmann & Hosser, 2001).

Η αξιοποίηση των αναπτυξιακών διαφορών, με τους έφηβους σε ηλικιακές ομάδες είναι γνωστό ότι αντιμετωπίζουν και διαπράττουν επιθετικότητα περισσότερο από ότι μεγαλύτερη ηλικία. Σε μια από τις ομάδες των θυμάτων χαρακτηρίζονται με μειωμένη ψυχική υγεία τόσο των ανήλικων και νεαρών παραβατών. Αυτό ήταν σύμφωνα με την υπόθεση ότι οι ενδεικτικές συμπεριφορές των θυμάτων εκφοβισμού θα σχετίζονταν με κακή κατάσταση της υγείας τους. Το άγχος και αϋπνία είναι η πιο σημαντική διάσταση της κακής ψυχικής υγείας που έχει αναφερθεί σε έρευνες, όπου ακολουθούνται από σοβαρά συμπτώματα κατάθλιψη. Ωστόσο, το αυξημένο άγχος, η αϋπνία και τα καταθλιπτικά συμπτώματα βρέθηκαν τόσο σε καθαρά θύματα όσο και στους νταής/ θύματα. Καθαρά θύματα στη τρέχουσα μελέτη ανέφεραν αυξημένη κοινωνική δυσλειτουργία σε σύγκριση με τις άλλες κατηγορίες, ενώ νταής/ θύματα κοινωνική δυσλειτουργία σε σύγκριση με άλλες κατηγορίες, ενώ νταής /θύματα ανέφεραν αυξημένα σωματικά συμπτώματα. Συγκεκριμένα, η κατάταξη ως καθαρή παρενοχλούν ή να μην εμπλέκονται συσχετιστικέ με καλύτερη ψυχολογική υγεία (Ireland,2005).

Συμφώνα με τον Garnefski και τους συν. (όπως αναφέρεται στους Ireland& et al.,2005) η εφηβεία είναι μια δύσκολη περίοδος για ένα άτομο στο οποίο αγωνίζεται για την ανεξαρτησία του και μαθαίνει να λαμβάνει κατάλληλα τους κοινωνικούς ρόλους. Η ανάπτυξη και αντιμετώπιση των τύπων κατά την διάρκεια μια περιόδου θεωρείται μια δύσκολη διαδικασία των ερευνητών υποστηρίζοντας ότι ένας έφηβος μπορεί να βρεθεί αντιμετώπος με ένα ευρύ φάσμα νέων στρεσογόνων παραγόντων, γεγονός που υποδηλώνει ότι μπορεί να μην έχουν διεξαχθεί νέοι τύποι αντιμετώπισης με το οποίο θα μπορούσαν να διαχειριστούν σύμφωνα με τους Patterson και McCubbin (όπως αναφέρεται στους Ireland& et al.,2005)

Οι έφηβοι ηλικίας έντεκα μέχρι δεκαοχτώ ετών μαθαίνουν να αντιμετωπίζουν τέσσερις βασικούς τομείς, τις προηγούμενες τους εμπειρίες, που βλέπουν το πως οι άλλοι ασχολούνται με στρεσογονους παράγοντες και κατά συνέπεια την επιτυχία τους, αντιλήψεις για το τι τους κάνει ευάλωτους προσωπικά και η κοινωνική πειθώ σημαντική. Συμφώνα με τους Konopka και συν. (όπως αναφέρεται στο Ireland& et al.,2005) οι έφηβοι εμφανίζουν υψηλό κίνδυνο σε ακραίες καταστάσεις σε στρεσογόνους παράγοντες, που προκύπτουν από μια περίοδο μεγάλης αλλαγής όπου υπάρχουν για αυτούς νέες απαιτήσεις. Καθώς έχει συνδυαστεί με αυξημένη κατάθλιψη στους έφηβους, ενώ αντιστρόφως η προσέγγιση με προσανατολισμό στην

λογική αντιμετώπισης έχει βελτίωση την ευημερία σύμφωνα με τον Ebata και των συνεργατών του. Αναπόφευκτη αντιμετώπιση έχει βρεθεί επίσης να σχετίζεται με την αύξηση στην ψυχοπαθολογία, συμπεριλαμβανόμενων αυτών της συμπεριφοράς και συναισθηματικά προβλήματα (Ireland& et al.,2005).

Οι μορφές που αντιμετωπίζονται οι έφηβοι κρατούμενοι, εξαιρέσει το ότι δεν υπάρχει μάθηση, όπου είναι έγκλειστοι σε ένα περιβάλλον που δημιουργεί σημαντικά στρεσογονους παράγοντες και έτσι περιορίζει την αντιμετώπιση στην μάθηση. Οι στρατηγικές μέσα στην φυλακή περιορίζονται λόγω των φυσικών περιορισμών που επιβάλλονται στους κρατούμενους σύμφωνα με τους Zamble και Porporino (Ireland& et al.,2005).Οι έφηβοι κρατούμενοι αντιμετωπίζουν περισσότερους στρεσογόνους παράγοντες, όπως η φυλακή γίνονται θύματα από άλλους κρατούμενους ή επιδεικνύοντας αυτο τραυματίζοντας μόνοι τους. Οι έφηβοι παραβάτες αντιπροσωπεύουν μια πιο ευάλωτη ομάδα σε σύγκριση με τους ενήλικες κρατούμενους όσον αφορά μια γενική τάση να διαχειριστεί το άγχος, σε συνδυασμό με αυξημένο κίνδυνο ανάπτυξη και η βιωσιμότητα των προβλημάτων της ψυχικής υγείας. Σε σύγκριση με τους ενήλικες παραβάτες, το ποσοστό της μη ζημιογόνου συμπεριφοράς των νεαρών παραβατών είναι σχετικά υψηλή σύμφωνα με το Winkler, με τον αυτοτραυματισμό συχνά στηρίζονται από την κακή αντιμετώπιση ή και προβλήματα ψυχικής υγείας σύμφωνα με τον Linbling (όπως αναφέρεται στους Ireland& et al.,2005).

2.2 Παραβατικότητα των νέων και αυτοκτονικό ιδεασμό

Όσο αφορά τους νέους που οδηγούνται σε αυτοκτονικό ιδεασμό είναι ευρέως αποδεκτό ότι τα στρεσογόνα γεγονότα της ζωής, όπως η φυλάκιση μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την έναρξη μιας σειράς γεγονότων όπου οδηγούν στον αυτοκτονικό ιδεασμό. Υπήρξε μεγάλο ενδιαφέρον για το αν ο αυτοκτονικός ιδεασμός και η πρόθεση έχουν τεκμηριωθεί από μη ιατρικό προσωπικό των φυλάκων, αυτά τα σημάδια αυτοκτονικότητας είχε ως συνέπεια την μη επαρκή παρέμβαση. Καθώς το ότι οι κρατούμενοι δικαιούνται το ίδιο επίπεδο υγειονομικής περίθαλψης, όπως αυτο που προβλέπεται στην ευρύτερη κοινότητα είναι πολύ δέκτες φωτισμένες κοινωνίες και στο σύστημα της φυλακής. Είναι ακριβώς η αρχή που κάνει την προσπάθεια να κατανοηθεί το προφίλ των θυμάτων αυτοκτονίας μέσα στα σωφρονίστηκα ιδρύματα. Στο παρελθόν, υπήρχαν διάφοροι παράγοντες που είχαν προταθεί ως προδιάθεση σε αυξημένο κίνδυνο αυτοκτονίας. Ανάμεσα στους παράγοντες αυτούς είναι, ο αυτοτραυματισμός, προηγούμενη ψυχιατρική διαταραχή, νεαρή ηλικία, ιστορικό χρήσης ουσιών, προσωπικές και οικογενειακές μεταβλητές και τέλος οι αρχικές μέρες στις φυλάκες (Sakelliadis & et al, 2013).

Παράγοντες που οδηγούν τους νέους σε αυτοκαταστροφική συμπεριφορά συσχετίζεται με τις συνθήκες κράτησης. Ζουν σε μια ιδιαίτερα αγχώδη κατάσταση, όπου σχετίζεται με τις συνθήκες κράτησης, αλλά και την έλλειψη υποστήριξης από την οικογένεια και τους φίλους τους και το άγχος του σε σχέση με την έκβαση των δικαστικών τους υπόθεση και προσωπικό τους μέλλον. Για την πλειονότητα των κρατούμενων, ήταν η πρώτη φορά στη φυλακή και ήταν μάλλον δύσκολο για αυτούς να προσαρμοστούν στις διάφορες συνθήκες που έρχονται αντιμέτωποι στις φυλάκες και σε σύγκριση με την ζωή τους όταν ήταν ελεύθερη (Elger, 2009).

Οι νεότεροι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται ως πιο βίαιοι σύμφωνα με τις αναφορές του προσωπικού της φυλακής για κάθε χρόνο, όπου αυξάνονται τα ποσοστά επιθετικότητας τους. Τα ευρήματα αυτά συνδέονται με την θεωρία το κοινωνικό-βιολογικό της θεωρία των Wilson και Triver, η οποία αναφέρει ότι η βία προκύπτει από την ανάγκη των νέων για σεξουαλική ζωή (όπως αναφέρεται στους Shoham & et al, 1989). Επίσης, και ότι η βία υπάρχει γιατί οι περιστάσεις στα σωφρονίστηκα ιδρύματα το επιτρέπουν να υπάρχει. Με αποτέλεσμα αυτοί οι παράγοντες στους κρατούμενους ζουν το περισσότερο τους χρόνο εκεί έγκλειστη, έχει μεγαλύτερη τάση να αναζητήσουν διέγερση, αλλά από την άλλη πλευρά προκαλεί και χαμηλή

αυτοπεποίθηση. Έχουν την τάση να διέπονται από τους ισχυρούς, με αυτο το τρόπο να μειώνονται οι εσωτερικές τους συγκρούσεις (Shoham & et al., 1989).

Στο προφίλ των ανήλικων κρατούμενων για την ψυχική τους υγεία, σε μελέτη που διεξαχθεί σε ένα δείγμα το ενενήντα ένα τις εκατό των κρατούμενων που παρουσίαζαν ψυχολογικά συμπτώματα ή το ογδόντα οχτώ τις εκατό τουλάχιστον παρουσίαση μια διάγνωση. Τα ποσοστά αυτά αντιστοιχούν σε υψηλές εκτιμήσεις που βρέθηκαν σε ιατρική βιβλιογραφία. Συμφώνα με τα διαθέσιμα στοιχεία από αλλά ιδρύματα, υπήρξε επικίνδυνη κατανάλωση αλκοόλ και διάγνωση της διαταραχή της προσωπικότητας ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένα στο δείγμα. Στα αποτελέσματα της μελέτης, η συμπεριφορά και διαταραχή πιθανόν να περιλαμβάνει αντιθετική προκλητική διαταραχή και διαταραχή ελλειμματική προσοχής υπερκινητικότητας (Gisin& et al.,2012).

Η σχέση μεταξύ των ανήλικων και ο αυτοκτονικός ιδεασμός είναι ισχυρότερη στα κορίτσια από τη στα αγόρια, και τα δυο ευρήματα ήταν έκπληξη. Ο αυτοκτονικός ιδεασμός και συμπεριφορά συχνά συνδέονται κάθε φορά με την επιθετική συμπεριφορά και την υγεία τους. Συμπεριλαμβανόμενων πολλών να οδηγούνται στην παραβατικότητα εξαιτίας της συχνής κατανάλωσης οινοπνεύματος και της κατάχρησης ουσιών. Το πιο πιθανό είναι να υπάρχουν προηγούμενα τόσο στην παραβατικότητα όσο και στον αυτοκτονικό ιδεασμό, για παράδειγμα η παραβατικότητα, η επιθετικότητα, κατάχρηση ουσιών, και οι οικογενειακές αντιξοότητες, συμπεριλαμβανόμενων την γονική εγκληματικότητα και κατάχρηση ουσιών, παραμέληση και κακοποίησης σε χαμηλά επίπεδα γονικού έλεγχου και χαμηλότερο εισόδημα των γονέων κ.α. Η ένωση μεταξύ της παραβατικότητας και της αυτοκτονικής συμπεριφοράς είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό επειδή κάποιος με αυτοκτονικό ιδεασμό είναι πολύ πιο πιθανό να διαπράξουν αυτοκτονία στην πραγματικότητα, αν αυτός ή αυτή είναι επίσης χρηστές ναρκωτικών και έχει πρόσβαση σε ένα πυροβόλο όπλο, και οι δυο παράγοντες είναι πιο κοινή σε παραβάτες του νόμου παρά σε μη παραβάτες (Brent& Bridge,2007) .

Παραβατικότητα θα μπορούσε, επίσης να αυξήσει τον κίνδυνο για την αυτοκτονία, επειδή έχει αυξημένες συνέπειες που μπορεί να προκαλέσουν αυτοκτονική συμπεριφορά. Οι ολοκληρωμένες αυτοκτονίες, ειδικά στους νέους αποτελεί ένα νομικό και πειθαρχικό πρόβλημα. Ένας άλλος σημαντικός παράγοντας κίνδυνου τόσο για την παραβατικότητα είναι η κατάθλιψη. Σε σχέση με την παραβατικότητα οι οδοί

προς την αντικοινωνική συμπεριφορά και αλκοόλ και χρήση ουσιών έχει ως συνάρτηση έχοντας αντιμέτωποι με αντικοινωνικούς συνομήλικους φαίνεται προφανές και έχει αποδεχθεί πολλές φορές. Η κακοποίηση, τα αρνητικά γεγονότα στη ζωής τους που συνδέονται με την ομάδα παραβατικής δραστηριότητας δηλαδή συμμετοχή σε ένα έγκλημα, και διαπροσωπικές δυσκολίες με τους γονείς, τους συμμαθητές και καθηγητές που με τη σειρά τους καθορίζει συμπτώματα κατάθλιψης. Φαίνεται ότι η παραβατικότητα είναι πιο στενά συνδεδεμένη με τάσεις αυτοκτονικού ιδεασμού (Brent & Bridge, 2007.)

Οι ισχυρές συσχετίσεις μεταξύ σχεδόν θανατηφόρο αυτοτραυματισμό και τα δυσμενή γεγονότα στη ζωής τους, είναι ένα από τα κύρια ζητήματα των έγκλειστων. Ωστόσο οι ανεπιθύμητες εμπειρίες της παιδικής ηλικίας και της ενηλικίωσης ήταν μεταξύ των παραγόντων με την ποιο συχνή αιτία από τους κρατούμενους, ιδιαίτερα πένθος, η σεξουαλική κακοποίησης και οικογενειακά προβλήματα. Υπήρξαν περιπτώσεις κρατούμενων που δήλωσαν αυτοκαταστροφική συμπεριφορά επειδή θρηνούσαν την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου και με την σκέψη της επανένωσης με το πρόσωπο που έχουν χάσει. Ενώ ένα άλλο ποσοστό των κρατούμενων εξήγησε η αυτοκαταστροφική τους συμπεριφοράς οφειλόταν σε σχέση με υπέστη σεξουαλική κακοποίηση, καθώς και των συναφών εικόνων, ανάδρομες στο παρελθόν και αρνητικά συναισθήματα. Τα ψυχολογικά χαρακτηρίστηκα και επιρροές παίζουν κάποιο ρόλο στο να οδήγησε κάποιον στην αυτοκαταστροφική συμπεριφορά. Συνήθως άτομα με χαμηλή αυτοεκτίμηση, εχθρότητα προς τους άλλους, παρορμητικότητα, επιθετικότητα, κατάθλιψη και συμπτώματα σοβαρής απελπισίας (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Το οικογενειακό περιβάλλον παίζει καθοριστικό ρόλο στην πορεία των παιδιών. Σε μελέτη που διεξήχθη σε σωφρονιστικό ίδρυμα για το οικογενειακό τους περιβάλλον των κρατούμενων, οι γονείς των περισσότερων από το ήμισυ των ερωτηθέντων ήταν χωρισμένοι ή διαζευγμένοι και σε άλλους τουλάχιστον ένα από τους γονείς έχει αποβιώσει. Αντίστοιχα, μόλις κάτω από το ήμισυ μεγάλωσε με τους γονείς τους, ενώ ένα μικρό ποσοστό με τη μητέρα τους μόνο και στη φροντίδα. Επιπλέον οι νεαροί οι οποίοι μεγάλωσαν με τους γονείς τους ανέφεραν ότι είχαν περάσει τουλάχιστον μια διανομή σε ένα σπίτι φροντίδας. Ενώ ένα μεγάλο ποσοστό που έχουν στα σπίτια φροντίδας ήταν σε τρία ή περισσότερα σπίτια, και όχι λιγότεροι από αυτούς είχαν ζήσει υπό την φροντίδα για επτά χρόνια ή περισσότερο. Το ένα τρίτο των

περιπτώσεων οι ανήλικοι ανέφεραν ότι υπήρξαν προβλήματα με τα ναρκωτικών. Περισσότεροι από ένα πέμπτο ανέφεραν ότι ένας από τους γονείς είχε μια προηγούμενη καταδικαστική απόφαση (Greve, Enzmann& Hosser, 2001) .

Συμφώνα με τους νέους, ο κύριος λόγος για την προφυλάκιση οφειλόταν σε σπάσιμο όρου της εγγύησης ή παρέλειπαν το να εμφανιστούν στο δικαστήριο. Μόνο το ένα τρίτο δήλωσε ότι κρατήθηκαν προφυλακισμένοι λόγω της φύσης του αδικήματος ή ο κίνδυνος υπότροπης. Το ένα πέμπτο σε πράξεις που δεν έχουν μόνιμη κατοικία, επειδή δεν μπορούσαν να αντέξουν οικονομικά την εγγύηση ή δεδομένου ότι ανέμεναν την τοποθέτηση σε ένα κέντρο αποτοξίνωσης από φάρμακα. Ευάλωτες ζει και εναλλακτικές της φυλάκισης προφυλάκισης (Freeman& Seymour, 2010).

Η ηλικία κατά την έναρξη της αντίστοιχης περιόδου απασχόλησης της φυλάκισης κυμαίνεται σε ένα υψηλό βαθμό μεταξύ δεκαπέντε και είκοσι ενός ετών. Ετσι μια σχετιζόμενη με την ηλικία ευαίσθητη φάση σε σχέση με την ανάπτυξη της αυτοεκτίμησης ή αντιμετώπισης μπορεί να εξηγήσει σχεδόν την γενική τάση που παρατηρείται σε αυτές τις ηλικίες ομάδες. Επιπλέον αρκετές μελέτες δείχνουν ότι τουλάχιστον η ανάπτυξη της αυτοεκτίμησης και η καθυστερημένη εφηβεία είναι μάλλον γραμμική σύμφωνα με τον Harter, McCarthy και Hoge. Η αναπτυξιακή δυναμική της αντιμετώπισης κατά τη διάρκεια της νεανικής και εφηβικής είναι ένα υπό διερευνημένο ζήτημα (όπως αναφέρεται στους Greve, Enzmann& Hosser, 2001)

Η δυσκολία είναι, φυσικά ότι αυτή η παράλληλη ομάδα δεν είναι απλά διαθέσιμο, επειδή η ποινή φυλάκισης δεν διανέμεται τυχαία, αλλά μάλλον καταδικάστηκε ιδιαίτερα σε εκείνες τις παραβατικότητες των νεαρών που έχουν εκτεθεί εγκληματική συμπεριφορά επανειλημμένα ή σοβαρά. Ως εκ τούτου οποιαδήποτε ομάδα παραβατικής συμπεριφορά των νεαρών που δεν καταδικάστηκαν σε φυλάκιση που δεν είναι πραγματικά μια παράλληλη ομάδα. Ακόμη και με τον περιορισμό αυτό, τα παρόντα αποτελέσματα δείχνουν σαφώς ότι οι ανήλικοι αυτοεκτίμησης δεν έχει σοβαρές ζημιές ή καταστράφηκαν από τη φυλάκιση τους. Με τα σημερινά δεδομένα, οι επιδράσεις της ανάπτυξης της αυτοεκτίμησης σε έγκλειστους έφηβους για τη μελλοντική ανάπτυξη τους ερευνούνται. Στην πραγματικότητα ακόμη και αν η φυλάκιση ήταν να επιφέρει μια γενική απόσβεση της αυτοεκτίμησης που δεν χρειάζεται απαραίτητα να είναι αρνητική για το άτομο κοινωνική συμπεριφορά ή καλή νομική συμπεριφορά μετά την απελευθέρωση (Greve, Enzmann& Hosser, 2001).

Οι νέοι παραβάτες γίνονται ποιο ευάλωτοι λόγω της ηλικίας τους και την έλλειψη εξοικείωσης τους με το περιβάλλον των φυλάκων καθώς και τις εμπειρίες της ζωής τους. Για σχεδόν ένα τρίτο, ήταν η πρώτη φορά τους να κρατούνται σε ποινική κράτηση. Πολλοί έχουν ήδη βιώσει μια σειρά από τρωτά σημεία, συμπεριλαμβανομένων άλλων, αλλά δεν περιορίζονται μόνο σε αυτά. Κάποιοι έχουν ιστορικό ιδρυματική φροντίδα ένα στους έξι, το πρόβλημα των άστεγων πάνω από ένα στους πέντε, ο θάνατος ενός γονέα ή αδερφό σχεδόν μια στις τέσσερις και γονικός διαχωρισμός ένας στους τρεις. Σύμφωνα με άλλη έρευνα σχετικά με τα θέματα ψυχικής υγείας που βιώνουν οι νέοι στην επιμέλεια σύμφωνα με τους Gosden και συν. και τους Otto- Salaj και συν. σχεδόν το ήμισυ των νέων ανέφερε ότι πριν από την τρέχουσα περίοδο κράτησης, είχαν λάβει βοήθεια για δυσκολίες όπως επιθετικότητα, κατάθλιψη ή διαταραχή της διαγωγής (όπως αναφέρεται στους Freeman& Seymour, 2010)

Πολλοί εξήγησαν ότι μερικές φορές είχαν δυσκολία στην αντιμετώπιση των προβλημάτων τους και μια στις τέσσερις ανέφεραν ιστορικό αυτοτραυματισμού παραδείγματος ότι όλη την ώρα είχαν σκέψεις αυτοκτονίας. Για παράδειγμα, η ομολογία ενός δεκαεξάχρονου, όπου ήταν προφυλακισμένος τριάντα ένα ημέρες, ομολόγησε πως προσπάθησε να κάνει απόπειρα αυτοκτονίας και μια και δυο φορές. Αυτές οι ευπάθειες της ρύθμισης των φυλάκων σύμφωνα με τον Irwin και Cressey πρότειναν ότι τα άτομα που μεταφέρονται με τα δικά τους προσωπικά προβλήματα στο περιβάλλον της κράτησης (Freeman& Seymour, 2010).

Πριν την εξέταση η επίδραση του περιβάλλοντος κράτησης και ρουτίνα, το ακόλουθο τμήμα παρέχει μια υπόψη τη φύση της αβεβαιότητας που βιώνουν οι νέοι προφυλακισμένοι. Η αβεβαιότητα της στερητικής της ελευθέριας της προφυλάκισης εμπειρία πάνω από ογδόντα τοις εκατό των νέων επισημανθεί αβεβαιότητα ως κυρίαρχο στοιχείο της εμπειρίας τους στο εσωτερικό. Από αυτά, σχεδόν τα τρία τέταρτα, δήλωσε την αβεβαιότητα ήταν το χειρότερο να τεθεί σε προσωρινή κράτηση. Μόνο ένα μικρό ποσοστό των νέων που ανέφεραν ότι δεν ήταν ανησυχούν για την αβεβαιότητα της κατάσταση τους (Freeman& Seymour, 2010).

Χαρακτηριστική αναφορά αποτελεί η περίπτωση ενός αλλού έφηβου ηλικίας δεκαεπτά χρόνου προφυλακισμένος δεκατέσσερις ημέρες όπου φαίνεται ότι ζει σε μια αβεβαιότητα και αρνητισμός λέγοντας : « Θα μπορούσα ακόμα να με πάρετε έξω, δεν νομίζω ότι είμαι πρόκειται να είμαι εδώ για καιρό ξέρεις αυτόν το τρόπο για αυτο

είναι εντάξει , εγώ θα πρέπει πιθανώς να είναι μέσα και έξω». Παρά τις κάποιες μικρές εξαιρέσεις, φάνηκε ότι για την πλειονότητα των νέων ανθρώπων, η αβεβαιότητα ήταν ένα αρνητικό χαρακτηριστικό της την εμπειρία της φυλακής τους (Freeman& Seymour, 2010).

Ο χρόνος παίζει σημαντικό ρόλο στους έγκλειστους καθώς δίνει την αβεβαιότητα και ερωτήματα για το μέλλον τους. Καθώς η ύπαρξη συναισθημάτων απογοήτευσης ή ακόμα και να σκοτώσουν την σιωπή τους το ότι αντιλαμβάνονται πλέον το χρόνο ότι αργοπορήσει και πως ο καιρός δεν περνάει. Ο χρόνος είναι πολύ σημαντικό για εκείνους που θα δουν το φως της ημέρας με την επόμενη τους ελευθέρια στα τριάντα τους, και ορισμένοι από τους οποίους θα δούνε ακόμη μετά από αυτό, αν όχι καθόλου. Φυσικά αρκετά αν ο χρόνος είναι αυτό που κάνουν, υπάρχουν πολλές αναφορές στο χρόνο λήξης των κρατούμενων (Mathew, 2012).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ : Τα αιτία που οδηγούν τους νέους σε αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.

3.1. Οι παράγοντες που σχετίζονται με την αυτοκαταστροφική συμπεριφορά.

Το να φυλακιστεί κανείς οδηγεί ορισμένα άτομα να αυτοκτονήσουν, ενώ άλλοι φαίνεται να υποφέρουν από άγχος. Σε μια ερευνά εντοπίστηκαν τρεις ομάδες νέων ανδρών κρατούμενων προφυλακισμένων, όπου καταδικάστηκαν και εκτίουν ποινή ισόβιας κάθειρξης η συχνότητα αυτοκτονίας ήταν υψηλή. Η αυτοκτονία προβλέπεται από μάλλον διάφορους ψήχω-κοινωνικούς παράγοντες σύμφωνα με τους Buglass και Duffy (όπως αναφέρεται στους Cooper& Berwick, 2001), γεγονός που υποδηλώνει ότι ένα μεγάλο ποσοστό για απόπειρα αυτοκτονίας είναι ποιοτικά διαφορετική από τις επιτυχημένες αυτοκτονίες. Έτσι είναι πιο πιθανό οι ομάδες που έχουν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν να μην το κάνουν είναι πιο επικίνδυνο να αυτοκτονήσουν όσους πραγματικά είναι ικανή να τα καταφέρνουν. Υπάρχει όμως και ο ισχυρισμός ότι η σοβαρότητας της αυτοκτονικής πρόθεσης φέρει λίγο ή καμία σχέση με τη σοβαρότητα της πραγματικής προσπάθειας σύμφωνα με τον Plutchik και Spencer (όπως αναφέρεται στους Cooper& Berwick, 2001).

Κάπως εκπληκτικά, σχεδόν τίποτα δεν είναι γνωστό σχετικά με τις μεταβλητές που σχετίζονται με τα συναισθήματα της κατάθλιψης, του άγχους ή κακή ψυχολογική λειτουργία σε κρατούμενους. Σε ερευνά όπου εξετάστηκαν οι μεταβλητές αυτές χωρίστηκαν σε τρεις κύριες ομάδες. Η πρώτη ομάδα περιλάμβανε τον τρόπο ζωής έξω από την φυλακή την απασχόληση, την εκπαίδευση, την ποιότητα της ζωής της οικογενειακής τις εμπειρίες των μελών της ζωής, της οικογένειας στη φυλακή η οποία θα μπορούσε εύλογα να θεωρηθεί ότι προκαλούν διάφορες στα επίπεδα της κατάθλιψης, του άγχους, κλπ. Είναι πραγματικά στοιχεία που μπορεί να ρίξει φως στο γιατί ορισμένα άτομα δεν αντέχουν την ζωή στη φυλακή είναι δύσκολο να αντέξουν (Cooper& Berwick, 2001).

Η δεύτερη ομάδα αντανακλά τον τρόπο ζωής στη φυλακή, δημιουργώντας φίλιες, τη σωματική άσκηση, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες για την εκπαιδευτικής κατάρτισης τους. Αν δεν υπάρχουν αυτά θα ήταν επικίνδυνο να υποστηρικτή η αιτιότητα αν σχετίζονται με τα επίπεδα της κατάθλιψης ή του άγχους, καθώς οι συμπεριφορές μπορεί να επηρεαστούν από αυτές τις μεταβλητές. Υπάρχουν και οι συναισθηματικές αντιδράσεις για τη ζωή στις φύλακες και τη δική του αρνητική

κάποιου σκέψεις την εκτίμηση τόσο του αριθμού των πτυχών της ζωής στις φύλακες π.χ. ο υπερπληθυσμός, εκφοβισμός, η έλλειψη σκοπού στη ζωή, αίσθημα ένοχης ή τύψεις που χαρακτηρίζονται ως είναι δύσκολο για το άτομο να ασχοληθεί με και η σοβαρότητα του καθενός από αυτά τα προβλήματα. (Cooper & Berwick, 2001).

Ένας κρατούμενος επηρεάζεται ψυχολογικά όσον αφορά την επίδραση των επισκέψεων από συγγενείς και τοποθετήσεις σε πειθαρχικό κελί, περαιτέρω εργασίες όπου διεξάγονται και από ψυχολογική άποψη η εξέταση των επιπτώσεων της σωματικής και κοινωνικής απομόνωσης. Με αποτέλεσμα δεν αξιολογεί την ανεξάρτητη συνεισφορά του κάθε κίνδυνου παράγοντα σε ποσοστά αυτοκτονιών, όπου αυτοί οι παράγοντες να είναι συχνά αλληλένδετοι (Duthé, Hazard, Kensey & Pan Ké Show, 2013).

Η παραμονή σε ένα πειθαρχικό κελί σημαίνει φυσική απομόνωση, αλλά κυρίως αφορά τους κρατούμενους που έχουν εμπλακεί σε διαταραχές των φυλάκων, η οποία συνίσταται ως μια πιθανή αιτία αναφορικά με τις δυσκολίες στην προσαρμογή στο περιβάλλον των φυλάκων. Αυτές οι δυσκολίες είναι πιθανό περισσότερο συχνή μεταξύ των κρατούμενων που πάσχουν από ψυχικές διαταραχές. Η απουσία οι πρόσφατες επισκέψεις από συγγενείς και φίλους συνδέεται στενά με υψηλότερο κίνδυνο αυτοκτονίας μια επιβεβαιώσεις που έχει παρατηρηθεί στην Αγγλία. Αυτό το χαρακτηριστικό θα μπορούσε να θεωρηθεί ως παράγοντας κοινωνικής υποστήριξης. Στη ψυχική υγεία οι διαταραχές τα προβλήματα που συνδέονται με την κοινωνική απομόνωση καθώς και την τοποθέτηση σε πειθαρχικό κελί είναι πιθανό τα άτομα με ψυχικές διαταραχές είναι πιθανός να λαμβάνουν λιγότερες επισκέψεις από συγγενείς ή φίλους από τους άλλους (Duthé, Hazard, Kensey & Pan Ké Show, 2013).

Ερευνητικά ευρήματα όπου εξηγούν την αιτιολογία της αυτοκτονικής συμπεριφοράς με τον οποίο ο κίνδυνος εξαρτάται από την αθροιστική έκθεση σε κοινωνικές, περιβαλλοντικές, της προσωπικότητας ιδιαίτερα της απελπισίας και της χαμηλής αυτοεκτίμηση, σύμφωνα με τον Heeringen, Hawton και Williams (όπως αναφέρεται στο Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011). Καθώς και του περιβάλλοντος, και τις κοινωνικές περιστάσεις για παράδειγμα τα πρόσφατες ανεπιθύμητες ενέργειες, κοινωνική απομόνωση και θεσμική εκφοβισμού έχουν επισημανθεί σύμφωνα με τους Blaauw, Winkel, & Kerkhof, Leese, Thomas, & Snow, Rojas & Stenberg, Shiner, Scourfield, Fincham, & Langer (όπως αναφέρεται στο Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011). Μερικοί ερευνητές έχουν υποστηρίξει ότι ενώ η φυλάκιση ενδεχομένως

προσφέρει μια ανάπαυλα από βίαιες σχέσεις, κατάχρησης ουσιών και της φτώχειας, μπορεί να είναι ιδιαίτερα αγχωτικό ή ακόμα και εν νέου ουσιών και της φτώχειας. Επίσης, μπορεί να είναι ιδιαίτερα αγχωτικό ή ακόμα και εκ νέου τραύματα για τις γυναίκες, διότι η στέρηση της ιδιωτικής ζωής και την αυτονομία, και τους φόβους εκφοβισμού και τις βίας μπορεί να θυμίζει καταχρηστικές καταστάσεις σύμφωνα με τον Carlen (όπως αναφέρεται στους Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011)

Οι ανήλικοι παραβάτες δεν έρχονται μόνο αντιμέτωποι με θέματα αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς στα σωφρονιστικά ιδρύματα αλλά έρχονται και αντιμέτωποι με το φαινόμενο του εκφοβισμού όπου μπορούν να υπάρξουν ποικίλα προβλήματα. Σε μια μελέτη εξεταστικέ το θέμα του εκφοβισμού, όπου συμμετείχαν 102 ανήλικοι παραβάτες ηλικίας 15-17 ετών και 100 νέοι ηλικίας 18 -21 ετών όπου είχε σκοπό στην διερεύνηση της ψυχικής υγείας και συμπεριφορές ενδεικτικές και άμεσης, έμμεσης με τον καταναγκαστικό εκφοβισμού. Στην ερευνά είχε καταχωρηθεί σε τέσσερις κατηγορίες καθαρός νταής , καθαρό θύμα, νταής/ θύμα και μη συμμετέχοντες δηλαδή που δεν ανέφεραν καμία συμπεριφορά ούτε νταής ούτε θύμα. Οι νεαροί ανέφεραν τη διάπραξη και την βιώνουν περισσότερο ως επιθετική συμπεριφορά από τους νέους παραβάτες. Αγνά θύματα και νταής/ θύματα ανέφεραν περισσότερα συμπτώματα που σχετίζονται με σωματικά προβλήματα, σοβαρή κατάθλιψη, άγχος και αϋπνία, σε σύγκριση με καθαρή φοβερίζει και εκείνων που δεν εμπλέκονται. Οι δράστες ή τα θύματα που αναφέρθηκαν πιο σωματικά συμπτώματα και αγνά θύματα περισσότερη κοινωνική δυσλειτουργία. Τα ψυχολογικά προφίλ υγείας των καθαρών φοβερίζει και εκείνων που δεν συμμετείχαν ήταν σε γενικές γραμμές παρόμοιο (Ireland,2005).

Καθως η έκταση του εκφοβισμού μεταξύ στους έγκλειστους έφηβους τείνει επίσης να είναι υψηλότερο από αυτο που αναφέρεται στους φυλακισμένους ενήλικες σε μια άλλη μελέτη, το 70% των νεαρών παραβατών αναφερόμενες ενδεικτικές συμπεριφορές, εκφοβίζει αλλά παιδιά, σε σύγκριση με το 52% των ενήλικων παραβατών. Οι διάφορες μεταξύ φυλακισμένους τους ενήλικες και νεαρούς παραβάτες σημειώθηκε και στο είδος της επιθετικής στρατηγικής που χρησιμοποιήθηκε. Οι νεαροί παραβάτες ηλικίας 18-21 χρόνων, για παράδειγμα είναι πιο πιθανό από ότι οι ενήλικες να αναφέρουν διαπράττουν ψυχολογική, λεκτική και σωματική επιθετικότητα. Σε σύγκριση με τους ενήλικες, οι νεαροί παραβάτες δείχνουν, επίσης μια προτίμηση για την άμεση επιθετικές στρατηγικές σε σχέση με

τις έμμεσες στρατηγικές. Η έρευνά γύρω από τον εκφοβισμό που εμφανίζεται μεταξύ των ανήλικων παραβατών ηλικίας 14-17 ετών είναι ακόμα πιο σπάνιες, μόνο τέσσερις μελέτες έχουν διεξαχθεί για τους νέους (Ireland,2005).

Σχετικά με διαθέσιμα ευρήματα με τις αλλαγές στην αυτοεκτίμηση στοιχεία αναφέρονται σε ενήλικες φυλακισμένους. Υπάρχουν ελάχιστες διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τα νεαρά άτομα και έφηβους στη φυλακή. Τα ζητήματα της αντιμετώπισης και της αυτορρύθμισης είναι βασικά στοιχεία για την νεανική ανάπτυξη. Τα ασαφή συμπεράσματα σχετικά με την απομείωση της αυτοεκτίμηση στη φυλάκιση υποδηλώνουν ότι η επίπτωση αυτή μετριάστηκε από ατομικές διαφορές στην αντιμετώπιση με απειλητικές συνθήκες ή τα γεγονότα είναι θεμελιωδώς αλληλοεξαρτώμενες διεργασίες για διάφορους λόγους. Οι καταστάσεις ή τα γεγονότα που πρέπει να αντιμετωπίσει είναι συχνά μια απειλή, με την ευρεία έννοια της λέξης για τον εαυτό τους (Greve, Enzmann& Hosser, 2001).

Ο ισχυρισμός ότι η αυτοεκτίμηση του ατόμου είναι ενεργά σταθεροποιηθεί και να βελτιωθεί κατά τις απειλητικές εμπειρίες από αρκετές παρηγορητική και αντιμετώπισης των διαδικασιών είναι ένα από τις λίγες αδιαμφισβήτητος αποτελέσματα της κοινωνικής ψυχολογίας σύμφωνα με τον Blaine & Crocker, Leary & Baumeister, Schütz (όπως αναφέρεται Greve, Enzmann& Hosser, 2001). Το κλειδί για την αντιμετώπιση είναι η διατήρηση των στόχων για την ικανότητα να δράσει, διασφαλίζοντας την αίσθηση της προσωπικής ταυτότητας και της επίτευξης της κοινωνικής ένταξης , ουσιαστικά εξαρτάται από τη σταθερότητα του εαυτού του και την αυτοεκτίμηση του ατόμου. Οι διαδικασίες του εαυτού στην επεξήγηση των επιμέρους ελαστικότητας του προσώπου του στις δυσμενείς συνθήκες, τις απειλές και στις προκλήσεις σύμφωνα με τον Brandtstädter και οι συνεργάτες τους (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann& Hosser, 2001). Ωστόσο, τα δυο θέματα του εαυτού και της αντιμετώπισης σπάνια έχουν συζητηθεί στο σημείο αυτο οι παραβατικοί έφηβοι έχουν καταδικαστεί έχουν σε κάθε περίπτωση απέτυχαν να αντιμετωπίσουν με επιτυχία συγκεκριμένα τις προκλήσεις και τις αναπτυξιακές δραστηριότητες (Greve, Enzmann& Hosser, 2001).

Σε προηγούμενες έρευνες για την χαμηλή αυτοεκτίμηση είναι ένας σημαντικός παράγοντας κίνδυνου για την βία σύμφωνα με τον Rosenberg (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann& Hosser, 2001). Η θεωρητική προσέγγιση Kaplan (όπως αναφέρεται στο Greve, Enzmann& Hosser, 2001) ισχυρίζεται ότι το πρόσωπο του

οποίου η αυτοεκτίμηση απειλείται σε συμβατικές κοινωνικές ομάδες και περιβάλλοντα και είναι εν τούτου χαμηλή, το άτομο αναζητά την απόκλιση από τους συνομήλικους του, η οποία με τη σειρά της αυξάνει την πιθανότητα της δική τους παραβατικότητα. (Greve, Enzmann & Hosser, 2001)

Ένας άλλος παράγοντας όπου οδηγούν τους νέους σε απελπισία είναι τα συναισθήματα της αβεβαιότητας που βιώνουν σύμφωνα με μελέτη σε σωφρονιστικό ίδρυμα στην Ιρλανδία όπου συμμετέχοντες ήταν νέοι ηλικίας δεκαέξι ως εικοσιένα. Υποστηρίζοντας ότι αυτή η εμπειρία της αβεβαιότητας είναι ένα σημαντικό φαινόμενο, δεδομένου ότι μπορεί να μειώσει την ικανότητα τους να αντιμετωπίσουν τόσο κατά την κράτηση τους και να προχωρήσουν μετά την απελευθέρωση. Ωστόσο, όλοι οι κρατούμενοι αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις των τυποποιημένων στρεσογονών παραγόντων στη φυλακή, όπως, έλλειψη ελευθέριας, απομάκρυνση από την κανονική κοινωνικό δίκτυο κάποιου, την ανησυχία του για την ανασφάλεια, καθώς και η αβεβαιότητας σχετικά με την ακριβής ημερομηνία της απελευθέρωσης σύμφωνα με τους Syke, Zmble και Porporino (όπως αναφέρεται στο Freeman & Seymour, 2010). Εκείνοι για την προφυλάκιση όμως αντιμετωπίζουν το προσθετό πρόβλημα της αβεβαιότητας τόσο για τη διάρκεια της κράτησης και η έκβαση της υπόθεσης τους σύμφωνα με τους Hervey, Lindquist. (Freeman & Seymour, 2010)

Οι επιπτώσεις της αβεβαιότητας γίνεται αντιληπτή από τα άτομα κυρίως στα συναισθήματα που σχετίζονται με την αβεβαιότητα τείνουν να είναι αρνητικά, όταν αυτά προκύψουν σε επικίνδυνες καταστάσεις, απειλώντας ή φοβισμένοι περιστάσεις σύμφωνα με το Brashers. Κατά συνέπεια, προκύπτει ότι οι θετικές αντιλήψεις της αβεβαιότητας είναι λιγότερο πιθανό μεταξύ των κρατούμενων λόγω του περιοριστικού χαρακτήρα του περιβάλλοντος τους, που συχνά χαρακτηρίζεται από έλλειψη αυτονομίας και ευκαιρίες για δημιουργικότητα σύμφωνα με τους Liebling και Sykes (όπως αναφέρεται στους Freeman & Seymour, 2010)

Η εμπειρία της αβεβαιότητας φαίνονταν να έχει μια σειρά από αρνητικές ψυχολογικές συνέπειες για αυτά, και κυρίως το στρες και το άγχος. Σύμφωνα με την αναφορά ενός δεκαεννιά χρόνου όπου ήταν προφυλακισμένος ενενήντα ημέρες αναφέρει σε συνέντευξη του, ότι είναι πολύ δύσκολο, ανησυχί συνεχώς για το τι μπορεί να του συμβεί. Είναι πάντα ανήσυχος για το τι πρόκειται συμβεί όταν αποφυλακισθεί. Ανέφερε ότι πριν δεν έπαιρνε κάποια φαρμακευτική αγωγή ενώ τώρα

ο ψυχίατρος του χορηγεί αντικαταθλιπτικά και υπνωτικά χάπια (Freeman & Seymour, 2010).

Η σημασία της αβεβαιότητας χαρακτηρίζεται ιδιαίτερα στο περιβάλλον κράτησης προφυλάκισης, έγκειται στο γεγονός ότι μειώνει της ικανότητας ενός ατόμου να αντιμετωπίσει αυτές τις συνθήκες σύμφωνα με τον Lazarus και Folkman (9ημερομηνία). Κυρίως, η ικανότητα να αντιμετωπίσει αυτό, καθορίζει ποσο μακριά ένα άτομο μπορεί να ελαχιστοποιήσει τις ψυχολογικές επιπτώσεις της φυλάκισης σύμφωνα με τους Garver et. al και τον Liebling (όπως αναφέρεται στους Freeman & Seymour, 2010). Έτσι, η εμπειρία της αβεβαιότητας οδηγεί σε αρνητικές ψυχολογικές επιπτώσεις. Οι στρατηγικές για να αντιμετωπίσουν την αβεβαιότητα που έχουν αντιμετωπιστεί σε άλλους κλάδους σύμφωνα με τους Janis, Mantler και τους συνεργάτες του (όπως αναφέρεται στους Freeman & Seymour, 2010). Μερικοί έχουν υιοθετηθεί σε διεθνείς κατευθυντήριες γραμμές βέλτιστης πρακτικής για τη θεραπεία στους νέους που στερούνται της ελευθέριας (Freeman & Seymour, 2010).

Σε μια συγκριτική φυλακή βασίζεται στην μελέτη στην οποία συμμετείχαν νεαροί άνδρες οι οποίοι είχαν αποπειραθεί να αυτοκτονήσουν και εκείνων που δεν είχαν, διαπιστώθηκε ότι όσοι ασχολούνται με περισσότερες δραστηριότητες ήταν ευκολότερο να αντιμετωπίσουν την πλήξη και την απομόνωση του να περιορίζεται. Η μελέτη κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αδράνεια μπορεί να περιπλέξει τις δυσκολίες στην αντιμετώπιση σύμφωνα με τον Liebling (όπως αναφέρεται στο Freeman & Seymour, 2010). Επιπλέον, οι κρατούμενοι συχνά στηρίζονται στην κοινωνική υποστήριξη από τους άλλους κρατούμενους να τους βοηθήσουν και να αντεπεξέλθουν στο περιβάλλον της φυλακής Σύμφωνα Jamienson, Grounds και Van Harreveld (Freeman & Seymour, 2010).

Πράγματι οι συνθήκες της καθημερινής ζωής των νεαρών κρατούμενων επιδεινώνει την αίσθηση της αβεβαιότητας. Οι αρνητικές επιπτώσεις της αβεβαιότητας σχετικά με την εμπειρία των νέων υπό κράτηση προφυλάκισης, εστιάζοντας σε τρεις πτυχές της στέρηση της ελευθέριας, η εμπειρία προφυλάκισης, οι δραστηριότητες, τις σχέσεις και την προσωπική ασφάλεια στη φυλακή και οικογενειακές σχέσεις και δραστηριότητες. Οι περισσότεροι προφυλακισμένοι περνάνε έως και δεκαοχτώ ώρες την ημέρα στα κελιά τους. Παρέχεται περιορισμένος χρόνος για μια δομημένη δραστηριότητα. Όταν οι δραστηριότητες ήταν διαθέσιμες, οι νέοι εξήγησαν ότι δεν είχαν πάντα πρόσβαση σε αυτά, λόγω του καθεστώτος προφυλάκισης τους. Κατά

συνέπεια, λίγοι ασχολούνται σε εργασία, η οποία δημιούργησε μια αντίληψη μεταξύ μερικών που δεν τους επιτρεπόταν να εργαστούν. Οι νέοι αναγνωρίζουν το απρόβλεπτο στις κατάστασης τους και ήταν επόμενο να είναι απρόθυμοι να λάβουν μέρος σε δραστηριότητες που εμπλέκονται μια μακροπρόθεσμοι επένδυση χρόνου και προσπάθειας τους (Freeman& Seymour, 2010).

Η αυτοκαταστροφική συμπεριφορά οδηγείται από ανησυχίες γύρω από τις δοκιμές, της καταδίκης, καθώς και τις μεταφορές των φυλάκων άρνησης φάρμακων ή μια επίσκεψη, στερείται από περισπασμούς ενώ στο κελί. Επιπρόσθετοι παράγοντες ή άλλοι παράγοντες κρατούμενοι δήλωσαν ότι συνέλαβαν, αλλά όχι κατά ανάγκη προκάλεσαν την σχεδόν θανατηφόρα πράξει τους, είτε τα συμπτώματα από τα φάρμακα ή διακοπής του φάρμακου, η νοσταλγία της οικογένεια τους και των φίλων τους έξω από την φυλακή. Νοιώθουν αναστατωμένοι μετά από μια επίσκεψη και απογοητεύσει, όπου αναγκάζονται να διακόψουν την παροχή συμβολών λόγω του ότι μεταφέρονται σε άλλη φυλακή. Άλλοι μίλησαν για την εξεύρεση φυλάκιση όπου είναι δύσκολο, επειδή είναι θύματα εκφοβισμού και εκτιθονται σε βίαιους παραβάτες, απρόκλητων μνημών της δικής τους κατάχρηση και λόγω δυσκολιών στην αντιμετώπιση προβλημάτων στη φυλακή χωρίς φάρμακα ή αλκοόλ ή χωρίς να υπάρχουν κάποιες στρατηγικές αντιμετώπισης (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

3.2. Η σχέση της αϋπνίας με τον αυτοκτονικό ιδεασμό

Συμφώνα με τον Elger (όπως αναφέρεται στο Carli, Roy & et al, 2011) πέρα από την αυτοκτονική συμπεριφορά των κρατούμενων υπάρχει και το φαινόμενο της αϋπνίας ως η πιο συχνή αιτία στην οποία διαμεσολαβούν οι ιατρικές υπηρεσίες των σωφρονιστικών ιδρυμάτων. Έγινε μια ανάλυση των κρατούμενων όπου αντιμετώπιζαν προβλήματα αϋπνίας, όπου διαπιστώθηκε ότι η αϋπνία δεν ήταν ένα μεταβατικό στάδιο προσαρμογής στην φυλακή αλλά ένα χρόνιο πρόβλημα που έχει διάρκεια περισσότερο από τρεις εβδομάδες και ότι ένα υψηλό ποσοστό των κρατούμενων που έχουν αϋπνίες και στους κρατούμενους που δεν αντιμετωπίζουν αυτο το πρόβλημα είχαν ιστορικό με ψυχιατρικές διαταραχές. Καθώς μεταξύ των κρατούμενων με αυτοκαταστροφική συμπεριφορά αναφέρουν συχνά ζητήματα με τον ύπνο τους, και η σχέση μεταξύ της αυτοκτονικής συμπεριφοράς και της αϋπνία έχουν συζητηθεί συμφώνα με τους Singareddy και Balon. Για παράδειγμα συμφώνα με τους Fawcett, et al.(όπως αναφέρεται στο Carli, Roy & et al, 2011) αναφέρθηκαν ότι η αϋπνία μπορεί να είναι ένα παράγοντας βραχυπρόθεσμου κίνδυνου για αυτοκτονία και κατάθλιψη (Carli, Roy & et al, 2011).

Συμπτώματα που αντιμετωπίζουν είναι οι εφιάλτες όπου συνδέονται με τον αυτοκτονικό ιδεασμό συμφώνα με τους Agargun και συνεργατών του. Τα αποτέλεσμα της αϋπνία είναι ένα συχνό πρόβλημα μεταξύ ύπνου και αυτοκτονικής συμπεριφοράς των κρατούμενων. Έτσι έγινε μια μελέτη σε ένα δείγμα κρατούμενων στην Ιταλία στο σωφρονιστικό ίδρυμα Abruse-Molise για την σχέση της αϋπνία και της αυτοκτονικής συμπεριφοράς, και καθώς ποιοι άλλοι ψυχοπαθολογικοί παράγοντες μπορεί να επηρεάσουν αυτή τη σχέση (Carli, Roy & et al, 2011).

Υπάρχει μια σημαντική συσχέτιση μεταξύ προβλημάτων αϋπνίας και αυτοκτονικής συμπεριφοράς των κρατούμενων και μάλιστα αποδείχθηκε ότι οι κρατούμενοι που είχαν στο ιστορικό τους απόπειρες αυτοκτονίας βρέθηκε να αντιμετωπίζουν συχνότερα προβλήματα αϋπνίας. Καθώς φαίνετε πως η αϋπνία είναι ένα κοινό σύμπτωμα για πολλές ψυχιατρικές διαταραχές. Ρόλο παίζει στις αϋπνίες και το παιδικό τραύμα όπου οι κρατούμενοι είχαν μεγαλύτερο ποσοστό αϋπνιών και κυρίως κρατούμενοι που είχαν στο ιστορικό τους ήταν θύματα παιδικής κακοποίησης όπου συσχετίζετε και με ψυχιατρικές διαταραχές συμφώνα με τους Driessen και et al. (όπως αναφέρεται στο Carli,Roy& et al, 2011) Επίσης, στους κρατούμενους βρέθηκε

σημαντικά ποσοστά θυμού και οργής να σχετίζονται με προβλήματα ύπνου όπως και η παρορμητική επιθετικότητα. Σε σχέση με έφηβους φυλακισμένους υπήρξαν στοιχεία παρορμητικότητα και επιθετικότητα στα ποσοστά αϋπνίας τους. Στο δείγμα η συσχέτιση της αϋπνίας με την επιθετικότητα έχει μεγάλο ενδιαφέρον ως υψηλό ποσοστό των κρατούμενων έχει διαγνωστεί με παρορμητική επιθετικότητα όπου είναι ένας παράγοντας για αυτοκτονική συμπεριφορά, σύμφωνα με τους Mann και των συνεργατών του (Carli, Roy & et al, 2011).

Επίσης η αϋπνία βρέθηκε ότι οι χρηστές ουσιών αναφέρθηκαν σε λιγότερα προβλήματα ύπνου από ότι άλλοι κρατούμενοι. Οι τοξικομανείς στη φυλακή έχουν περιορισμένη πρόσβαση σε αλκοόλ και παράνομων ναρκωτικών, και έτσι είναι σε ύφεση. Επίσης έχουν καλύτερη πρόσβαση σε πόρους υγειονομικής περίθαλψης στην φυλακή. Ως πρόληψη των αυτοκτονιών είναι σημαντική για τον έλεγχο στα σωφρονιστικά ιδρύματα, έτσι ώστε να υπάρχει παρακολούθηση των διαταραχών του ύπνου ώστε να γίνετε σωστή αντιμετώπιση στους κρατούμενους οι οποίοι μπορεί να έχουν αυτοκτονική συμπεριφορά (Carli, Roy & et al, 2011).

Όσον αφορά τον ύπνο, σε μια μελέτη όπου μελέτησε την σχέση μεταξύ των προβλημάτων ύπνου και την επιθετικότητα θυμός, και παρορμητικότητα σε ένα δείγμα με ανήλικους παραβάτες. Έλαβαν μέρος 184 δράστες στους οποίους η 104 ήταν νέοι όπου μέσος όρος ηλικίας τους ήταν 19 ετών και 80 ανήλικοι με μέσο όρος 16 ετών. Όπου συμπληρώσαν ένα ερωτηματολόγιο που διερευνά προβλήματα ύπνου, και μέτρα αξιολόγησης βρέθηκε να ήταν η επιθετικότητα, ο θυμός και η παρορμητικότητα. Στα αποτελέσματα δε βρέθηκα ιδιαίτερες διαφορές στους νέους παραβάτες με τους ανήλικους (Ireland& Culpin, 2006).

Η ποιότητα και η ποσότητα των δυο μη ταχεία των ματιών NREM και την ταχεία κίνηση των ματιών REM έχουν επηρεασθεί από μεταβλητές όπως οι ουσίες που χρησιμοποιούν οι κρατούμενοι, στρες, κατάθλιψη, και καρδιακή νόσο. Η διάρκεια του ύπνου έχει επίσης βρεθεί να σχετίζεται με τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας, μια άλλη συσχέτιση που διαπιστώθηκε είναι μεταξύ ύπνου και προσωπικότητα διαχωριστικών. Προβλήματα ύπνου εντοπίστηκαν σε άτομα με αντικοινωνική διαταραχή προσωπικότητας, τόσο εκ των οποίων έχουν διαγνωστικά κριτήρια, συμπεριλαμβανόμενων των προβλημάτων σε παρορμητικότητα, επιθετικότητα και θυμό (Ireland& Culpin, 2006).

Η ερευνά είχε ωστόσο συμπυκνώθηκε σε ενήλικες με ήταν περιορισμένη όσον αφορά τους έφηβους. Αν και είναι γενικά αποδεκτό ότι οι δυσκολίες στον ύπνο αυξάνονται με την ηλικία, η είναι σημαντικό να διερευνηθεί η ποιότητα και η ποσότητα του ύπνου μεταξύ των έφηβων του πληθυσμού δεν μπορεί να αγνοηθεί λόγω της σημασίας του ύπνου για την ανάπτυξη τους. Ο επιπολασμός της αϋπνίας και υπέρ αϋπνία φέρεται να είναι κοινή μεταξύ των έφηβων, με διαταραγμένο ύπνο μεταξύ των έφηβων συσχετίζονται με δυσκολίες στην ψυχολογική, σωματική και διαπροσωπικούς τομείς, συμπεριλαμβανόμενων των αυτοκτονικό ιδεασμό (Ireland& Culpin, 2006).

Επίσης, η αϋπνία έχει αναφερθεί ως ένα συχνό πρόβλημα υγείας στους πληθυσμούς των φυλάκων, αν και λίγα είναι γνωστά σχετικά με τη σοβαρότητα της. Το φυσικό περιβάλλον μιας φυλακής μπορούσε να αναμένεται να ενθαρρύνει τις κακές συνήθειες του ύπνου. Η εξασφάλιση ενός κρεβατιού χρησιμοποιείται αποκλειστικά για τον ύπνο, για παράδειγμα ενθαρρύνει τον υγιή ύπνο. Σε μια φυλακή όμως δεν συμβαίνει με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ένα υγιή ύπνο. Όμως το κρεβάτι του κρατούμενου γίνεται επίσης ένα μέρος όπου κάθονται και να παρακολουθούν τηλεόραση, τρώνε γεύματα. Σε ότι των καθεστώτων οι κρατούμενοι που τοποθετούνται σε ένα περιβάλλον όπου η ρουτίνα επί των οποίων έχουν καμία άλλη επιλογή είναι να τους επιβληθεί. Αυτή η ρουτίνα περιλαμβάνει χρόνο για να πάρει και το χρόνο που πρέπει να παει στο κελί τους το βράδυ. Όπου θα μπορούσε να αναμένεται. Ως εκ τούτου, ότι το δυναμικό για τα προβλήματα ύπνου αυξάνεται και οι κρατούμενοι προσπαθήσουν να αναπροσαρμοστούν σε μια νέα ρουτίνα (Ireland& Culpin, 2006).

Οι δυσκολίες στον ύπνο, θα πρέπει να προβλεφθεί από όλα αυτά τα μέτρα, δηλαδή αυξημένη επιθετικότητα, παρορμητικότητα και το θυμό. Ήταν επίσης προέβλεψε ότι οι εκθέσεις των προβλημάτων του ύπνου συμπεριλαμβανόμενων των συμπεριφορών που σχετίζονται με την κακή ποιότητα του ύπνου, θα είναι υψηλότερη κατά τη διάρκεια από ότι πριν από την κράτηση. Οι νεαροί παραβάτες ανέφεραν περισσότερες ώρες ύπνου στη φυλακή από τη πριν στις φύλακες. Ένα υψηλότερο ποσοστό ανέφερε κατά την διάρκεια της νύχτα αφυπνίσεις από ότι πριν από την φυλακή. Ένα υψηλότερο ποσοστό ανέφερε ότι πήρε περισσότερο χρόνο για να κοιμηθεί στην φυλακή από ότι πριν στην φυλακή. Δεν υπήρχαν διαφορές μεταξύ των νέων και των ανήλικων παραβατών. Υψηλότερο ποσοστό των αναφερόμενων

παράτυπων, ώρες για ύπνο πριν από την φυλακή και μετά. Δεν υπήρξε συνολική διάφορα σε σχέση με το κάπνισμα πριν και μετά στο κρεβάτι. Οι περισσότεροι παραβάτες αναφέρουν αμέσως την άσκηση πριν από τον ύπνο στην φυλακή από ότι πριν. Οι παραβάτες ήταν πιο πιθανό να αναφέρουν χρήση στο κρεβάτι από τι πριν στις άλλες δραστηριότητες στην φυλακή. Η μόνη διάφορα των ανήλικων και των νεαρών παραβατών βρέθηκε σε σχέση με το κάπνισμα πριν από το κρεβάτι, πριν από την κράτηση. Η υπόθεση σχετικά με τις δυσκολίες στον ύπνο, θα πρέπει να προβλεφθεί από αυξημένη επιθετικότητα, όπου και με προηγούμενες έρευνες αναφέρει μια σχέση μεταξύ της επιθετικότητας και δυσκολίες ύπνου (Ireland& Culpin, 2006).

Μια ποιοτική μελέτη στην Αγγλία έδειξε ότι οι κρατούμενοι που περιγράφουν υψηλά επίπεδα θυμού, απογοήτευσης και άγχους που σχετίζονται με την απομόνωση με λίγη διανοητική διέγερση. Οι κρατούμενοι αναφέρθηκαν σε κατάχρηση ναρκωτικών προκείμενου να ανακουφίσουν τις ατελείωτες ώρες άνοιας τους, σύμφωνα με τους Nurse και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Elger, 2009). Στα σωφρονιστικά ιδρύματα τα προβλήματα είναι ποικίλα όσο αφορά τις κινήσεις στην φυλακή προβλήματα στην υγειονομική περίθαλψη, η ζωή στην φυλακή, αλλά σύμφωνα με τον Turnbull και τους συνεργάτες του τα συχνότερα προβλήματα στις φύλακες είναι η αϋπνία. Στην μελέτη αυτή οι κρατούμενοι αναφέρθηκαν ότι το φάρμακο για την αϋπνία είναι αυτο που τους εμποδίζει από την αυτοκτονία. Καθως και από αναφορές των υπάλληλων των φυλάκων επισημαίνουν ότι οι κρατούμενοι που περνούν το φάρμακο της αϋπνία είναι λιγότερο βίαιοι και ως προ τους άλλους αλλά και προς τον ίδιο τους τον εαυτό. Ακόμη και ομάδες κρατούμενου όπου είναι χρηστές ναρκωτικών η αϋπνία είναι ένα μέρος των τυπικό συμπτωμάτων τους απόσυρσης σύμφωνα με τους Guellar και των συνεργατών του (Elger, 2009).

3.3 Νέοι κρατούμενοι και χρήση ουσιών.

Ο πόλεμος των ναρκωτικών έχει συζητηθεί εκτενώς, δεδομένου ότι επιρροές από όλες τις παραπάνω τάσεις έχει ξεκινήσει από τις δικές των δικαστηρίων για τα ναρκωτικά. Υποχρεωτική καταδίκη σε ένα πολιτειακό και ομοσπονδιακό επίπεδο είναι στην πρώτη γραμμή της πολιτικής ατζέντας. Οι δυσμενείς επιπτώσεις πολλών από αυτών των κατασταλτικών νομών είναι ότι έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρ αντιπροσωπευτική των μειονοτήτων σε διάφορα σημεία τόσο των συστημάτων δικαιοσύνης των ανήλικων και ενήλικων. Μελετώντας όμως της υποθέσεις των δικαστηρίων για τα ναρκωτικά, είναι σημαντικό να εξεταστεί η σχέση μεταξύ του εγκλήματος, και τις νομοθεσίες κάθε χώρας για τα ναρκωτικά και να διερευνήσει τις διαφορές που έχουν προκύψει ως αποτέλεσμα τον εθνικό πόλεμο κατά των ναρκωτικών (Lukas,2008).

Σε μελέτη σε σωφρονιστικό ίδρυμα εντοπίζετε οι πιο συχνές διαταραχές να είναι η χρήση ουσιών, με σχεδόν το ήμισυ των ανδρών και γυναικών επιλέξιμες για τη διάγνωση της χρήσης ουσιών το 50,7% και το 46,8% γυναικών αντίστοιχα. Επίσης, εμφανή ήταν διαταραχές διασπαστικής συμπεριφοράς, που είχαν διαγνωστεί το 41,4% τις νεολαίας αντρών και 45,6% των γυναικών σύμφωνα με τους Gretton & Clift, 2011. Αυτή η προσέγγιση στη δικαιοσύνη έχει γίνει μια όλο και πιο δημοφιλής απάντηση ο αυξανόμενος αριθμός των ενήλικων και ανήλικων παραβατών με προβλήματα κατάχρησης ναρκωτικών ουσιών που έχουν παραδοσιακά εναλλάσσονται μέσα και έξω από το σύστημα, ενώ λαμβάνουν λίγα σε καμία προσοχή σε προβλήματα κατάχρησης ουσίας σύμφωνα με τους Kondo και Rosenthal (όπως αναφέρεται στο Lukas,2008).

Με τους νεαρούς παραβάτες υπάρχει ένα θέμα στο υψηλό κίνδυνο για προβλήματα ψυχικής υγείας και οι αλληλεπιδράσεις με το σύστημα ποινικής δικαιοσύνης μπορεί να οδηγήσει σε άγχος και την κατάθλιψη. Ασυνέπεια στην ανατροφή των παιδιών, πειθαρχία, υπερκινητικότητα, όπως ένα παιδί στην γειτονία στέρηση και αλλά είδη στρεσογόνοι παράγοντες που επηρεάζονται από την οικογένεια είναι όλοι παράγοντες που αυξάνουν το κίνδυνο για προβλήματα ψυχικής υγείας σε νεαρούς παραβάτες σύμφωνα με τον Haggell (όπως αναφέρεται στο Anthony & McFadyen, 2005). Η χρήση ναρκωτικών είναι ένας σημαντικός παράγοντας στην ψύχωση σύμφωνα με τους Farrell και των συνεργατών του που συμμετείχαν σε μια ερευνά σε εθνικό

επίπεδο ένας μεγάλος αριθμός κρατούμενων με κλινική εκτίμηση στην διερεύνηση της σχέσης μεταξύ της ψύχωσης και κατάχρησης ναρκωτικών στους κρατούμενους (Anthony & McFadyen, 2005).

Συμφώνα με τους Goldkmap και Weiland (όπως αναφέρεται στο Lukas,2008) ο αριθμός υποθέσεων των ναρκωτικών έθεσε προκλήσεις για τους περισσότερους οργανισμούς ποινικής δικαιοσύνης, συμπεριλαμβανόμενων των αστυνομικών, εισαγγελέων, αμυντικά συστήματα και τις φύλακες επιδεινώνοντας ήδη δύσκολα προβλήματα των σωφρονιστικών συντονισμού και δικαστικές καθυστερήσεις και ευαισθητοποίηση του κοινού ανησυχίες για την ασφάλεια σχετικά με τη βία και ναρκωτικά ενός εγκλήματος (Lukas,2008.)

Θέματα χρήσης ουσιών ήταν η πιο κοινή στη ψυχική υγεία προβλήματα που εντοπίστηκαν στη ψυχική υγεία του ατόμου, και διαταραχές από τη χρήση της ουσίας ήταν πιο σημαντικές οι ψυχιατρικές διαγνώσεις. Τα ποσοστά χρήσης ουσιών σε σχέση με τις διαταραχές στην παρούσα μελέτη ήταν σημαντικά υψηλότερες από τις τιμές αναφέρθηκαν συμφώνα με τον Terplin και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Gretton & Clift, 2011). Σε αναφορά από ερευνά τα ποσοστά της έκθεσης από εξάρτηση από το αλκοόλ, με ποσοστά 31,6% στους άνδρες και το 63,6% για τις γυναίκες, γεγονός που υποδηλώνει παρόμοια επικράτηση του αλκοόλ. Οι διαταραχές της εξάρτησης στα δυο χρόνια της δειγματοληψίας (Gretton & Clift, 2011)

Στον Καναδέζικη ερευνά οι γυναίκες αναμένεται να εξαρτώνται από τα ναρκωτικά ή το αλκοόλ, συμφώνα με την καναδέζικη κοινοτική ερευνά υγείας. Στα αποτελέσματα της μελέτης ήταν ότι η πιο κοινή ανάγκη ήταν η χρήση αλκοόλ και ναρκωτικών, με ποσοστό 79,8% τις νεολαίας αντρών και ποσοστό 80,7% των γυναικών όπου έκαναν χρήση στο αλκοόλ και ναρκωτικών. Η δεύτερη πιο κοινή ανάγκη της ψυχικής υγείας προσδιορίζονται ήταν ο θυμός και ευερεθιστότητα, ακολουθούμενη από σωματικές ενοχλήσεις, η κατάθλιψη και το άγχος, και σκέψεις αυτοκτονίες. Οι γυναίκες είχαν σημαντικά υψηλότερες αποδόσεις από τους άνδρες σε σχέση με την χρήση ναρκωτικών και αλκοόλ (Gretton & Clift, 2011).

3.4 Αυτοκτονία και ψυχική υγεία

Οι υπηρεσίες υγείας βρέθηκαν να διαφέρουν σε ποιότητα, και οι ανησυχίες που εκφράστηκαν σχετικά με την πρόσβαση στην κατάλληλη πρωτοβάθμια και εξειδικευμένη φροντίδα, ιδιαίτερα για τα άτομα με διαταραχές της ψυχικής υγείας. Η θέση της υγειονομικής περίθαλψης στις φυλάκες είναι μια κοινή έκθεση η Υγειονομική επιτροπή η οποία είναι υπεύθυνη για την αξιολόγηση της απόδοσης των οργανισμών υγειονομικής περίθαλψης στην εθνική υπηρεσία υγείας και του ανεξάρτητου τομέα, καθώς από την επιθεώρηση των φυλάκων, η οποία αναφέρει σχετικά με τους όρους και τη θεραπεία των ατόμων στη φυλακή (www.thelancet.com,2009).

Οι κρατούμενοι συχνά δεν λαμβάνουν την κατάλληλη διάγνωση και θεραπεία για τα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζουν και μερικοί έγκλειστοι στις φυλάκες αντί να είναι σε εγκαταστάσεις υγειονομικής περίθαλψης είναι σε σωφρονιστικά ιδρύματα. Σε ερευνά εκτιμάται ότι το είκοσι τις εκατό με τριάντα τις εκατό των κρατούμενων εκτιμάται ότι έχουν μια μαθησιακή δυσκολίες εξαιτίας της δυσκολίας ακούσε για να υπονόμηση την ικανότητα τους να αντιμετωπίσουν το συστήματος ποινικής δικαιοσύνης. Όπως και με την έκθεση των φυλάκων, την εκτίμηση της υγείας και τις ανάγκες των νέων ήταν συχνά ανεπαρκής, παρά περίπου το ένα τέταρτο από αυτούς που έχουν κάποια μορφή αναπηρίας. Μόνο το ένα τρίτων εκθέσεων δικαστήριο αντιπροσωπεύει την υγείας με ακρίβεια. Η έλλειψη της ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ κοινότητας και στέρηση της ελευθέριας ρυθμίσεις αφήνονται οι νέοι κακώς εξυπηρετούνται από τους υπεύθυνους υγείας, αν και υπάρχουν ενδείξεις ότι η στήριξη των τοξικομανών έχει βελτιωθεί(www.thelancet.com,2009).

Αυτο το χάσμα των υπηρεσιών είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό, όταν η νεολαία βρίσκεται σε μεγαλύτερο κίνδυνο υπότροπης, όταν πραγματοποιούν πολλαπλές διαγνώσεις για διαταραχές της ψυχικής υγείας σύμφωνα με τον Dixon και τους συνεργάτες του και Espinoza και των συνεργατών του. (Liebenberg & Ungar, 2014) Η μελέτη των Cooper και Berwick (2001) εξέτασε θεσμικούς και μεμονωμένους παράγοντες που σχετίζονται με τα επίπεδα άγχους, της κατάθλιψης και ψυχολογικής ευεξίας εντός αυτών των ομάδων.

Συμφώνα με το Toch (όπως αναφέρεται στο Aleixo & Norris, 2000) σε μια ψυχολογική ερευνά είχαν προσπαθήσει να απομονώσουν τις μεταβλητές στις οποίες

προκαλούν εγκληματική συμπεριφορά. Ενώ, οι προσπάθειες για να ανακαλύψουν αυτές τις αιτίες παρέχεται μια μεγάλη πληροφορία σχετικά με την εγκληματικότητα, έχει επίσης δυο βασικά μειονεκτήματα. Υπάρχουν πρακτικά προβλήματα αφού ένας μεγάλος αριθμός των μεταβλητών είναι γνωστό ότι σχετίζονται με το έγκλημα, ετσι ώστε ακόμη και αν ήταν δυνατό να μετρηθούν με ακρίβεια όλα αυτά, κανένα έλεγχο επί το μεγάλου αριθμού των μεταβλητών θα ήταν αδύνατη. Πολλές ψυχολογικές έρευνες που προσπαθούν να εξηγήσουν μέσω την ψυχολογίας και έχουν προσπαθήσει να εξηγήσουν το έγκλημα με αναφορά σε ένα μεγάλο ποικιλία παραγόντων (Aleixo & Norris, 2000).

Η τάση να είναι θύματα έχει συσχετιστεί ανάμεσα στα κορίτσια και αγόρια τα προβλήματα που θα υπάρχουν στην ψυχική τους υγεία, ειδικά με συμπτώματα σοβαρής κατάθλιψης, της αϋπνίας και του άγχους. Όταν υποβληθούν σε επαναλαμβανόμενη παρενόχληση έχει επίσης συσχετιστεί με αυξημένο αυτοκτονικό ιδεασμό. Σε μια αναδρομική μελέτη στην οποία συμμετείχα έφηβοι που αναφέρονται σε μια κλινική εξωτερικών ασθενών, το εβδομήντα τις εκατό που παρουσιάζονται με διάγνωση της κατάθλιψης φοβερίστηκαν πριν από την παραπομπή τους, σε σύγκριση με το εικοσιπέντε μιας ομάδας έλεγχου. Τα μισά άτομα από τα εκφοβισμού παρουσιάζονται με εκούσιων αυτοτραυματίσου. Επίσης, έχει βρεθεί μεταξύ μία τάσης εκφοβισμού από άλλους με αποτέλεσμα αρνητική ψυχολογική υγεία (Ireland,2005).

Μεταξύ των αγοριών παραβατών, έχει συμπεριληφθεί αυξημένος αυτοκτονικός ιδεασμός, μείωση του άγχους και αυξημένη κατάθλιψη, ενώ μεταξύ των κοριτσιών έχει συμπεριληφθεί αυξημένα σωματικά συμπτώματα, άγχους και της αϋπνίας της κοινωνικής δυσλειτουργίας και σοβαρής κατάθλιψης. Η κατάθλιψη έχει βρεθεί να συμβεί εξίσου συχνά μεταξύ των δυο θυμάτων και θυτών, που συμβαίνουν πιο συχνά μεταξύ νταής/ θυμάτων. Απόδειξη της κατάθλιψης έχει αναφερθεί ακόμη και αν η εμπειρία ή τη διάπραξη του εκφοβισμού είναι σπάνια. (Ireland,2005)

Σχεδόν όλοι οι νέοι σε μια μελέτη με ένα δείγμα με βίαιοι έγκλειστοι νέοι στον Καναδά πληρούσαν τα κριτήρια για τουλάχιστον μια ψυχική διαταραχή, και η πλειοψηφία πληρούσαν τα κριτήρια για περισσότερα από μια διαταραχή. Η κατάχρηση ουσιών και την εξάρτηση από τις διαταραχές ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη μεταξύ των νέων, και τα ποσοστά ήταν σημαντικά υψηλότερες από ότι εκείνες που παρατηρήθηκαν σε άλλες δικαιοδοσίες. Επιθετικές συμπεριφορές ήταν κοινό, και τα ποσοστά ήταν πολυ υψηλότερες από ότι φαίνεται σε διεθνές επίπεδο. Σε σύγκριση με

τους άνδρες, οι γυναίκες νεαροί είχαν σημαντικά υψηλότερα πιθανότητες να παρουσιάσουν διαταραχές κατάχρησης ουσιών και εξάρτησης, την τρέχουσα ιδεασμό αυτοκτονίας, σεξουαλική κακοποίηση, συμπτώματα της κατάθλιψης και τους άγχους και πολλαπλών ψυχική διαταραχή διαγνώσεις. Νεαροί άντρες είχαν υψηλότερες αποδόσεις παρουσίασης με επιθετικά συμπτώματα. (Gretton & Clift, 2011).

Καθως οι ψυχιατρικές ασθένειες έχουν υψηλότερο ποσοστό μεταξύ των κρατούμενων από ότι στο γενικό πληθυσμό σύμφωνα με τους Anderen και των συνεργατών του, και προβλήματα άγχος και κατάθλιψη είναι τα κύρια συμπτώματα που προκύπτουν μέσα από την φυλάκιση σύμφωνα με τον Harding (όπως αναφέρεται στο Elger, 2009) όπου αυτά τα συμπτώματα είναι πιο εκδηλωτικά στην απομόνωση σύμφωνα με τον Harding και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Elger, 2009). Λίγες όμως είναι οι πληροφορίες σχετικά με άλλες περιβαλλοντικές συνθήκες κράτησης που έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην ποιότητα της ζωής και στον ύπνο στην φυλάκιση, όπως ο θόρυβος, η έλλειψη σωματικής δραστηριότητας, ζεστή , το κρύο και την πλήξη σύμφωνα με τους Jaeger και των συνεργατών τους (Elger, 2009).

Μια σημαντική πρόκληση για την επιτυχής ανάπτυξη και την ένταξη των νέων στην ενήλικη ζωή είναι με τη μορφή της ψυχικής ασθένειας σύμφωνα με τον Cicchetti(όπως αναφέρεται στο Gretton & Clift, 2011). Ωστόσο στον Καναδά υπάρχουν λίγες έρευνες για την ενημερώσει τον δικαιοσύνης ανήλικων σύστημα με τις ανάγκες της ψυχικής υγείας των νέων υπό κράτηση ρυθμίσεις, και κατάλληλη ανταπόκριση σε αυτές τις ανάγκες. (Gretton & Clift, 2011)

Σε μια μελέτη τα αποτελέσματα έδειξαν πάνω από το 85% των φυλακισμένων έφηβων είχαν τουλάχιστον μια διάγνωση διαταραχής. Οι πιο συχνές διαγνώσεις που σχετίζονται με ανάρμοστη συμπεριφορά διαταραχές το 44,9% του δείγματος προσόντα για την αντιπολιτευτική προκλητική διαταραχή και 30,6% για την ειδική διαταραχή συμπεριφοράς. Η επίμονη πιο συχνή διάγνωση ήταν εξάρτηση από το αλκοόλ, με το 38,8%. Συνολικά, σχεδόν τα δυο τρίτα της νεολαίας στη φυλακή ήταν 63,3% είχαν δυο ή περισσότερων διαταραχών, σε σύγκριση με το 12,2% του δείγματος της κοινότητας. (Gretton & Clift, 2011)

Ο σκοπός της μελέτης ήταν να προσδιορίσει την τρέχουσα συχνότητα των ψυχικών διαταραχών και των αναγκών ψυχικής υγείας μεταξύ αντρών και γυναικών νέων στον Καναδά. Το 1% δηλαδή σαράντα άντρες και εξήντα πέντε γυναίκες έγκλειστοι

στην βρετανική Κολομβία νεαροί παραβάτες. Σχεδόν όλοι νέοι παρουσιάζουν κριτήρια για τουλάχιστον μια διαταραχή. Η κατάχρηση ουσιών και την εξάρτηση διαταραχών ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη 85,5% των ανδρών και των 100 % στις γυναίκες. Οι γυναίκες παρουσιάζουν σημαντικά υψηλότερες αποδόσεις, σε διαταραχές κατάχρησης ουσιών, εξάρτησης, τον τρέχουσα ιδεασμό για αυτοκτονίες σεξουαλική κακοποίηση, συμπτώματα κατάθλιψης και άγχους, αντιπολιτευτική προκλητική διαταραχή, και πολλαπλές ψυχικές διαγνώσεις. Άντρες νεαροί είχαν σημαντικά υψηλότερες αποδόσεις από την παρουσίαση με επιθετικότητα. Συνολικά τα ποσοστά των ψυχικών διαταραχών μεταξύ εν λόγω δείγμα των σοβαρών και βίαιων νεαρών παραβατών ήταν υψηλότερα από τα ποσοστά που αναφέρθηκαν προηγουμένως για φυλακισμένους νέους τόσο στο Καναδά όσο και σε άλλες χώρες. (Gretton & Clift, 2011)

Η ερευνά έχει συσώρευση σχετικά με τον επιπολασμό των ψυχιατρικών διαταραχών στους φυλακισμένους της νεολαίας των Η.Π.Α και σε άλλες χώρες. Αυτές οι μελέτες έχουν διαπιστώσει ότι τα ποσοστά των ψυχικών ασθενειών στους φυλακισμένους της νεολαίας που είναι σημαντικά υψηλότερα από εκείνα που βρίσκονται στο γενικό πληθυσμό σύμφωνα με τους Kessler, Chiu και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Gretton & Clift, 2011). Σε ερευνά στον Καναδά είχε ως σκοπό να παρέχει στοιχεία σχετικά με τα ποσοστά ψυχικών ασθενειών και άλλων ψυχικής υγείας σε ένα δείγμα σοβαρής και βίαιους φυλακισμένους της νεολαίας. Να διερευνήσει τις διαφορές όσον αφορά τις ανάγκες της ψυχικής υγείας μεταξύ εγκλειστούς νέους, και να παρέχουν περιγραφικές συγκρίσεις ποσοστά που αναφέρθηκαν σε προηγούμενες μελέτες από άλλες χώρες. (Gretton & Clift, 2011).

Πολλοί περισσότεροι υποφέρουν από διαταραχές της διάθεσης και αγχώδεις διαταραχές σύμφωνα με τον Marzano και τους συνεργάτες τους. Συνολικά αυτά τα χαρακτηρίστηκα μπορούν να επηρεάσουν την ευπάθεια στην αυτοκτονία επηρεάζοντας τη γνώμη ενός ατόμου τον εαυτό τους, τις αντιλήψεις τους και τις προσαρμογές στο περιβάλλον και η πιθανότητα να ενεργεί για αυτοκτονικό ιδεασμό σύμφωνα με τον Brezo και τους συνεργάτες του (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Η εφαρμογή της ψυχοπάθειας σε έφηβους στο πλαίσιο της νεανικής παραβατικότητα έχει πρόσφορα να κερδίζει όλο και περισσότερο σημασία στην

ερευνά, παρά την μακρά ιστορία της βιοιατρική και ψυχολογικές επιστήμες σύμφωνα με τον Vaughn και Howard (όπως αναφέρεται στο Pechorro& et al, 2013). Υπήρξε συσσωρευμένα αποδεικτικά στοιχεία για την συσχέτιση αυτού του κατασκευάσματος με μεγαλύτερη σταθερότητα και η συχνότητα των αντικοινωνικών συμπεριφορών, οι πιο σοβαρές και βίαιες της παραβατικής συμπεριφοράς, πρώιμης έναρξης της εγκληματικής δραστηριότητας, νωρίς συλλήψεις από την αστυνομία και τις αρχές πεποιθήσεις σύμφωνα με τους Forth και Book, Krueh και των συνεργατών του, Van Baardewijk και συνεργατών του. (όπως αναφέρεται στο Pechorro& et al, 2013). Η ψυχοπάθεια είναι γενικά αντιληπτή ένα σύνδρομο που παραμένει σε όλη τη ζωή και περιλαμβάνει όλη τη ζωή και περιλαμβάνει έναν αστερισμό των ακραίων διαπροσωπικών, συναισθηματικά, συμπεριφορά και στο τρόπο ζωής τους (Pechorro& et al, 2013).

Σε μελέτη που διεξήγε στη Αυστραλία παραμένει ασαφές το ερώτημα κατά πόσον υπάρχουν παρόμοιες διάφορες σχετίζονται με την ηλικία μεταξύ κρατούμενων σε άλλες χώρες. Αυτή είναι η πρώτη αυστραλιανή μελέτη όπου επικεντρώθηκε στην υγεία των νεαρών κρατούμενων σε φύλακες ενήλικων, τα ευρήματα υποδεικνύουν ότι οι νέοι κρατούμενοι αποτελούν μια από τις πιο ευάλωτες κοινωνικές ομάδες καθώς επίσης και μεταξύ των ενήλικων κρατούμενων. Εκθέτουν χαμηλά εκπαιδευτικά αποτελέσματα και την απασχόληση, τη συμμετοχή στο σύστημα δικαιοσύνης των ανήλικων και ένα υψηλό επιπολασμός κατάχρησης ουσιών. Παρά το γεγονός αυτο, οι νέοι κρατούμενοι εμφανίζουν καλύτερη υγεία από ότι τα μεγαλύτερα ομόλογους τους, γεγονός που υποδηλώνει τη μακροπρόθεσμη δημόσια υγεία οφέλη την ερευνά απαιτείται για την καλύτερη κατανοήσει τις μοναδικές ανάγκες υγείας των νεαρών κρατούμενων και να εντοπιστούν ώστε να υπάρξει μια αποτελεσματική παρέμβαση για την διατηρεί και βελτίωση της υγείας τους. (Bogestad, Kettler & Hagan,2010)

Η συναισθηματική αντιμετώπιση είναι περισσότερο μεσολαβητής της σχέσης με το στρες της ασθένεια. Σύμφωνα με τον Roger (όπως αναφέρεται στο Ireland& et al.,2005) οι ασθένειες που σχετίζονται με το άγχος και την επιδείνωση του γενικά και την σωματική υγεία σύμφωνα με τον Folkman και Lazarus απασχολούν περισσότερο σταθερά την συναισθηματική αντιμετώπιση. Η αποφυγή αντιμετώπισης είναι μια στρατηγική που αφορά βραχυπρόθεσμα αποτελεσματική και μακροπρόθεσμα παρεμποδίζοντας την ψυχολογική προσαρμογή αυξάνοντας τα συμπτώματα

δυσφορίας όπως η κατάθλιψη. Όπως φαίνεται οι μορφές αντιμετώπισης των έφηβων είχε αναγνωριστεί ως μια πολύ σημαντική μελέτη (Ireland& et al.,2005).

Στην ερευνά που είχε γίνει η χρήση της αποφυγής αντιμετώπισης εντός των δυο πρώτων εβδομάδων σε σωφρονιστικό ίδρυμα σχετίζεται επίσης με μια μεγαλύτερη μείωση στην εμπειρία των σωματικών συμπτωμάτων τεσσάρων με έξι μήνες αργότερα. Η χρήση της ορθολογικής και αποσπαστούν αντιμετώπισης εντός των πρώτων δυο εβδομάδων από την άφιξη στην φυλακή, έτσι δεν προβλέπεται μεγαλύτερη η μικρότερη μείωση της ψυχικής υγείας. Τα δεδομένα της συγκεκριμένης μελέτης έδειξαν ότι κατά τις πρώτες δυο εβδομάδες από την άφιξη στην φυλακή, αυξημένη αποφυγής της αντιμετώπισης συσχετιστικέ με αυξημένο άγχος και κατάθλιψη (Ireland& et al.,2005).

Αυξημένη συναισθηματικής αντιμετώπισης συνδέθηκε με αυξημένη κατάθλιψη, σωματικά, ψυχαναγκαστικές και τα συμπτώματα τους άγχους που σχετίζονται με τέσσερις με οχτώ παρακολούθησης. Η παρούσα ερευνά είχε ως στόχο να εξετάσει την σχέση μεταξύ των τύπων αντιμετώπισης και ψυχολογικής υγείας στους έφηβους κρατούμενους όπου το δείγμα περιλαμβάνει τόσο νέους παραβάτες όσο και ανήλικους παραβάτες. Στα αποτελέσμα το συμπέρασμα ήταν ότι ο συναισθηματικός τύπος αντιμετώπισης και ο τύπος αποφυγής προβλέπει ήταν αυξημένη ψυχολογική δυσφορία. Ενώ στην ανεξάρτητη και ορθολογικό τύπο αντιμετώπισης η πρόβλεψη ήταν αναμένονταν να προβλεφθεί μειωμένη ψυχολογική δυσφορία. Δεν έγινε προβλέψει σχετικά με τις διαφορές μεταξύ των νέων και ανήλικων παραβατών, λόγω την έλλειψης της ερευνάς στον τομέα αυτο (Ireland& et al.,2005).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ : Σωφρονιστικά ιδρύματα και τα δικαιώματα των ανήλικων.

4.1 Τρόποι πρόσβασης μέσα στα σωφρονιστικά ιδρύματα.

Αρχικά το προσωπικό των φυλάκων θα πρέπει να εκπαιδευτεί στην αναγνώριση και τη θεραπεία των ψυχικών διαταραχών των κρατούμενων και την εκτίμηση του κίνδυνου αυτοκτονίας και τη διαχείριση εκούσιο αυτοτραυματισμού. Καθως και ενίσχυση των στενότερων δεσμών μεταξύ των φυλάκων και των υπηρεσιών ψυχικής υγείας πρέπει να ενισχυθεί προκειμένου να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά τις ψυχικές διαταραχές, ώστε να διατηρούν επαρκή παρακολούθηση και πρόληψη της χρονιότητας και την πιθανή υπότροπη (Fotiadou& et al, 2006). Είναι πιθανό οτι η αναπαράσταση των καταχρηστικών εμπειριών πυροδοτεί την αυτοκτονικότητα, όμως η ευαισθητοποίηση από το προσωπικό της φυλακής μπορεί να μειώσει τον αυτοτραυματισμό (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Η ενσυναίσθηση θεωρείται πιο σημαντικός παράγοντας για την παρεμβατική συμπεριφορά που αφορούν άμεση επικοινωνία με το θύμα, συνήθως σε βίαια εγκλήματα, οι διάφορες μεταξύ των βίαιων και μη βίαιοι παραβάτες. Συμφώνα με το έγκλημα ο δείκτης τους, καθως και σε βίαιες και λαμβάνονται υπόψη οι μη βίαιη υπότροπης. Η ενσυναίσθηση ως προστατευτικός παράγοντας κατά της παρεμβατικότητας και της υπότροπης μετά από αναλύσεις, έχει βρεθεί μια σημαντική αρνητική σχέση μεταξύ ενσυναίσθηση και επιθετικότητας και ενσυναίσθηση και παραβατικής συμπεριφοράς. Η σχέση μεταξύ της ενσυναίσθηση και της εγκληματικότητας θεωρείται οτι διαφέρουν ανάλογα με τον τύπο του δράστη (Bock & Hosser,2014).

Συμφώνα με τον Jolliffe και Farrington (όπως αναφέρεται στο Bock& Hosser,2014) υποστηρίζουν ότι η ενσυναίσθηση θα πρέπει να υπάρχει μια προβλέψει την συχνή υπότροπη, και δεδομένου οτι συχνά οι παραβάτες είναι πιο πιθανό να είναι βίαιοι παραβάτες, η ενσυναίσθηση θα πρέπει επίσης να προβλέψει την βίαιη υπότροπη. Κατά συνέπεια συμφώνα με τους Lauterbach και Hosser, βρέθηκε οτι η ενσυναίσθηση προοπτικών, λαμβάνονται ως παράγοντας πρόβλεψης της μελλοντικής βίαιης υπότροπης. Ως εκ τούτο, η ενσυναίσθηση αναμένεται να είναι υψηλότερης προγνωστικής άξια για βίαιη υπότροπη από οτι για τη γενική υπότροπη (Bock& Hosser,2014)

Σχετικά με τον ορισμό της ενσυναίσθησης, υπάρχει μια γενική συναίνεση ότι η ενσυναίσθηση περιλαμβάνει, μια συναισθηματική αντίδραση, η οποία προκύπτει από την κατανόηση του αλλού, συναισθηματική κατάσταση και γνωστική διαδικασία που επιτρέπει σε ένα άτομο να κατανοήσει ή να προσδιορίσει το άλλο πρόσωπο και από ψυχολογικής πλευράς. Η σχέση μεταξύ της ενσυναίσθησης και της εγκληματικότητας θεωρείται ότι διαφέρουν ανάλογα με τον τύπο του δράστη και θύμα, πιστευτέ ότι προκαλούν υψηλότερα επίπεδα αντιπροσωπευτικά βιώσει συναισθήματος από ότι αδικήματα με λιγότερο άμεση αντιπαράθεση. Με τη σειρά τους, αυτο το αντιπροσωπευτικό βίωμα τους συναισθήματος που υποτίθεται ότι αναστέλλει την επιθετική συμπεριφορά προς το θύμα σύμφωνα με τον Jolliffe και Farrington.

(Bock& Hosser,2014)

Συμφώνα με τον Mulder και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Bock& Hosser,2014) σε μια μελέτη με ανήλικους παραβάτες, βρήκαν ότι η ενσυναίσθηση να είναι προγνωστικός δείκτης της γενικής αλλά όχι και ταραχώδης υπότροπης. Όψεις της ενσυναίσθησης αντιμετωπίζουν το πρόβλημα και τις επιπτώσεις τους στην εγκληματική συμπεριφορά παρά τις συνεχιζόμενες συζητήσεις συμφώνα με τον Batson και των συνεργατών του σχετικά με τον ορισμό της ενσυναίσθησης περιλαμβάνει α) μια συναισθηματική αντίδραση η οποία προκύπτει από την κατανόηση του αλλού, συναισθηματική κατάσταση και β) μια γνωστική διαδικασία που επιτρέπει σε ένα άτομο να κατανοήσει ή να προσδιορίσει το άλλο πρόσωπο. Συμφώνα με τους Davis, Bock και Hosser (όπως αναφέρεται στο Bock& Hosser,2014) η πολυδιάστατη προσέγγιση της ενσυναίσθησης που συνεπάγεται με δυο όψεις της συναισθηματικής ενσυναίσθησης, ενδιαφέρον και την προσωπική αγωνία και δυο πτυχές γνωστικής ενσυναίσθησης, ενσυναίσθηση ως φαντασία και την προοπτική αντίληψη. Ενσυναίσθηση ανησυχία σχετίζεται με τα συναισθήματα την ανησυχία και την συμπάθεια αισθητή από ένας παρατηρητής σε απάντηση την δυσφορία άλλων ανθρώπων (Bock& Hosser,2014).

Όσον αφορά το μορφωτικό επίπεδο των έγκλειστων νέων, με υψηλότερο μορφωτικό επίπεδο είναι πιο πιθανό να επιστρέψουν στο σχολείο μετά την απελευθέρωση τους. Καθως και οι νέοι που επέστρεψα στο σχολείο και παρακολούθησαν συστηματικά είχαν λιγότερες πιθανότητες να συνέλαβαν ξανά εντός δώδεκα και εικοσιτεσσέρων μηνών. Επιπλέον, μεταξύ των νέων σε χρονικά διαστήματα μετά την απελευθέρωση συνελήφθησαν για σημαντικά αδικήματα ή είχαν λιγότερα σοβαρά αδικήματα σε

σχέση με τους νέους που δεν πήγαιναν σχολείο ή συμμετείχαν λιγότερο τακτικά. Έγκλειστοι νέοι είναι συνήθως έχουν αρχεία με συχνές αναστολές από το σχολείο, οι απελάσεις, ή εγκαταλείψεις (Blomberg & et al, 2011).

Σε μια ερευνά οι έγκλειστοι νέοι έχουν λιγότερες πιθανότητες να προαχθεί στον βαθμό στο επόμενο σε σύγκριση με μαθητές των δημόσιων σχολείων. Χρησιμοποιώντας ένα δείγμα σχεδόν 10.000 έγκλειστους νέους στη Φλόριντα, τα αποτελέσματα ήταν ότι το 43% εντοπίστηκαν ότι έχουν κάποια αναπηρία, σε σύγκριση με μόνο το 15% των νέων στο δημόσιο της πολιτείας στα σχολεία σύμφωνα με το εκπαιδευτικό πρόγραμμα ενίσχυσης. Παρά αυτές τις δυσανάλογες εκπαιδευτικά κενά και ιστορίες των φτωχών επίτευγμα στο σχολείο. Το σχολείο μπορεί ενδεχομένως να ενισχύσει θετικά στους ανήλικους παραβάτες, ώστε ασκούν φυλακίζονται νέοι πρέπει να πηγαίνουν στο σχολείο, καθώς και την αναστολή και η απέλαση δεν επιβάλλονται για σχολείο σε πειθαρχικά προβλήματα. Περαιτέρω φυλακίζονται οι νέοι δεν μπορούν να επιλέξουν να εγκαταλείψουν το σχολείο (Blomberg & et al, 2011)

Λόγω της υποχρεωτικής παρακολούθησης του σχολείου, ένας αριθμός έγκλειστων νέων έχουν τακτική και διαρκή συμμετοχή στο σχολείο για πρώτη φορά. Και επειδή η παρακολούθηση του σχολείου και η συμμετοχή μπορεί να αύξηση την πιθανότητα για την εκπαιδευτική επιτυχία για αυτά τα παιδιά, εκπαιδευτικά επιτεύγματα μπορεί να βοηθήσουν ώστε να ωθήσουν ισχυρότερη προσκόλληση και συναισθηματικούς δεσμούς με τα συμβατικά όργανα και συμπεριφορές διευκολύνοντας έτσι την μετάβαση από το έγκλημα. Οι έγκλειστοι νέοι που βιώνουν εκπαιδευτικές επιδόσεις μπορεί να αναμένεται να αναπτύξουν καλύτερες επιδόσεις στο σχολείο και να υπάρξουν κάποια οφέλη στην εκπαίδευση και να είναι πιο πιθανό να επιστρέψουν και να παραμείνουν στο σχολείο μετά την απελευθέρωση και να είναι πιο πιθανό να περάσει από την παραβατικότητα (Blomberg & et al, 2011).

Στη φυλακή ακολουθείται από την απόδοση και την τακτική παρακολούθηση στο σχολείο μετά από την απελευθέρωση φαίνεται να έχει ευεργετική επίδραση στην πιθανότητα μετάβαση από την παραβατικότητα, όπως μετράται από την μετά την ελευθέρωση εκ νέου σύλληψη. Περαιτέρω είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι για τους νέους όπου ξανά συνελήφθησαν μετά την απελευθέρωση, αν και επιστρέψανε και συμμετείχαν κανονικά σχολείο, η φύση του εγκλήματος για το οποίο συνελήφθησαν

ήταν σημαντικά λιγότερο σοβαρό από ότι εκείνους τους νέους που δεν επιστρέψανε στο σχολείο ή που δεν παρακολουθούν τακτικά το σχολείο (Blomberg & et al, 2011).

Ένα έφηβος όπου έχει καταδικαστεί σε φυλάκιση μπορεί να εκτιμήσει την πιθανότητα επίτευξης της τελικής εξέτασης της σχολικής εκπαίδευσης του. Ειδικότερα, οποιοσδήποτε θετική μορφή της αναδιάρθρωσης της απειλητικές εμπειρίες ή καταστάσεις της ζωής είναι διευκολυντική. Ωστόσο, αυτό αποτελεί προϋπόθεση τόσο αφομοιωτική σε προσπάθειες και διευκολυντική επεξεργάζεται ότι η διάφορα που προκαλεί το πρόβλημα να γίνει αντιληπτό και αποδεκτό σε πρώτη θέση. Μόνο οι απαιτήσεις που αντιλαμβάνονται ή απειλές μπορεί να είναι και πρέπει να αντιμετωπιστούν. Κατά συνέπεια, υπάρχει ένας τρίτος τρόπος αντίδρασης στα βάρη και τις απειλές για την προσωπικότητα με τη βοήθεια μιας αμυντικής αντίδρασης έναντι αυτών των απειλών σύμφωνα με τον Brandtstädter και Greve (Greve, Enzmann & Hossler, 2001).

Οι σχέσεις μεταξύ αυτών στην έκθεση του περιβάλλον της φυλακής και την συμπεριφορά από τους άλλους. Η έκθεση των σχέσεων με τους άλλους και της συμπεριφοράς με την πάροδο του χρόνου, και να συγκεντρώσει από πρώτο χέρι τους λογαριασμούς από τους νέους άνδρες σε τέτοιες περιπτώσεις, προκειμένου να κατανοήσουν την έννοια γι' αυτούς και την αυτοκτονική συμπεριφορά προς τους άλλους. Αυτό θα ενημερωθεί τις κατάλληλες στρατηγικές παρέμβασης, και θα μπορούσε να αποθήκευση πολλή νοσηρότητα, ακόμη και θνησιμότητα (Hales & et al, 2003).

Οι προληπτικοί παράγοντες στη φυλακή που σχετίζονται κατείχε επίσης εξέχουσα θέση στους κρατούμενους και το τι θα μπορέσουν να έχουν αποτρέψει σχεδόν θανατηφόρες πράξεις τους. Παρά το γεγονός ότι ένα σημαντικό ποσοστό των γυναικών ανέφεραν ότι η πράξη τους δεν θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί, όλα τα αλλά όπου περιγράφεται ο αυτοτραυματισμός τους ώστε να προληφθούν γίνεται αναφορά από αφήγησης στη φυλακή. Από αυτούς τους παράγοντες η πιο συχνά αναφερόμενοι είναι η ανάγκη τους να μιλήσουν σε κάποιον, ένα μέλος του προσωπικού, ένας φίλο στη φυλακή ή κάποιον στον οποίο να μπορούν να μιλήσουν (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Άλλοι παράγοντες που θα μπορούσαν να έχουν προβληθεί από τις αυτοκαταστροφικές τους πράξεις, να αντιμετωπίζονται καλύτερα από σωφρονιστικούς υπάλληλους και το προσωπικό υγειονομικής περίθαλψης ιδίως σε

σχέση με τη χορήγηση της φαρμακευτικής αγωγής, που δεν είναι σε φυλακή. Από περισπασμούς έχουν περισσότερους και χρόνο στο κελί, περισσότερη βοήθεια με προβλήματα ψυχικής υγείας τους, μειωμένη πρόσβαση σε μέσα αυτοτραυματισμού, είναι σε ένα κοινό κελί, και την λήψη συμβουλών. Γεγονότα ζωής και παιδικό τραύμα όλες οι υποθέσεις και οι έλεγχοι που είχαν βιώσει τουλάχιστον που προσδιορίζονται ανεπιθύμητα συμβάντα στη ζωή τους (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Καθώς, τα κοινωνικά δίκτυα και η κοινωνική υποστήριξη, οι δύσκολες οικογενειακές σχέσεις που προσδιορίζονται ορισμένοι κρατούμενοι σαν να παίζουν σημαντικό ρόλο στην πράξη αυτοτραυματισμού τους ή να αντανακλώνται σε κοινωνικά δίκτυα περιπτώσεις και βαθμολογήσεις κοινωνικής υποστήριξης. Κρατούμενοι οι οποίοι είχαν εμπλακεί σε ένα σχεδόν θανατηφόρο αυτοτραυματισμό ήταν σημαντικό ποιο πιθανό από ότι οι έλεγχοι να αναφέρουν που δεν έχουν στενούς φίλους έξω στη φυλακή (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011).

Η αντιμετώπιση στην πρώτη περίπτωση το άτομο μπορεί να συμμετάσχει σε ενεργές προσπάθειες για την επίλυση του προβλήματος ή τρέχουσα ανακούφιση ενός βάρους. Η φυλακή ως θεσμός είναι περιοριστική από την ίδια της την φύση, τον περιορισμό των αυτόνομων δράσεων και την κοινωνική επαφή, ενώ συστατικά αποκλείει τη δυνατότητα των να ασκεί καμία επιρροή στις περιβαλλοντικές συνθήκες που είναι έμπειροι με αποστροφή. Οι λιγότερες επιλογές για να αλλάξει τις απειλές ή στράγγισμα περίσταση το άτομο έχει ή αντιλαμβάνεται, το πιο σημαντικό να γίνεται σε προσαρμοστικές μορφές των αντιδράσεων σε προστασία υποκειμενική ευημερία και την αυτοεκτίμηση σύμφωνα με τον Brandtstädter, κ.α. (Greve, Enzmann& Hosser, 2001).

Οι κρατούμενοι μπορούν να αντιμετωπίσουν καλύτερα αν ανταλλάσσουν πληροφορίες σχετικά με το συνέδριο και σωφρονιστικών συστημάτων και σε περίπτωση που παρουσίασαν τα οφέλη της συντροφικότητας σύμφωνα με τους Severance και Sykes (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010). Η συμβολή των κοινωνικών σχέσεων στην αντιμετώπιση εκτείνεται πέρα από το περιβάλλον κράτησης, με την οικογένεια και τους φίλους και την κοινότητα. Πρέπει να υπάρχει μια επικοινωνία με την οικογένεια και τους φίλους τους όπου βοηθά στην αντιμετώπιση παρέχοντας μια απόσπαση της προσοχής από την ρουτίνα της φυλακής. Έτσι βοηθώντας τους τροφίμους για μια καλύτερη διάρθρωση τους χρόνου τους και της ανακούφιση των ανησυχιών σχετικά με τα άτομα ή γεγονότα στον εξωτερικό

κόσμο σύμφωνα με τον Halsey και Toch (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010). Τα διεθνή πρότυπα παρέχουν σαφή κατεύθυνση για την αντιμετώπιση των νέων που στερούνται την ελευθέρια τους (Freeman& Seymour, 2010).

Τα θεωρητικά μοντέλα της φυλακής σχετικά με την αυτοκτονία και γενικότερα, υποδηλώνουν ότι η αυτοκτονική συμπεριφορά οι συνέπειες της είναι μια ενιαία αιτία στους στρεσογόνους παράγοντες. Αλλά μάλλον εξαρτάται από διάφορες κρατικές και γνωρίσματα που εξαρτώνται από αυτούς τους παράγοντες. Σύμφωνα με τους Hawton, Van Heeringen, Jenkins και συν. και με τους Liebling και Krarup ,(όπως αναφέρεται στο Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011) στο ότι η κατανόηση αυτών των παραγόντων και οι τρόποι με τους οποίους αλληλεπιδρούν και ο ρόλος τους έχουν δυσανάλογα υψηλά ποσοστά αυτοκτονιών στις φύλακες. Όπου μπορεί να βοηθήσει στην ανάπτυξη πολιτικών μοντέλων πρόληψης στην επιμέλεια και στα ιδρύματα γενικά, περιλαμβανόμενων των κέντρων κράτησης και ψυχιατρικά νοσοκομεία (Marzano, Hawton, Rivlin & Fazel, 2011.)

Στοιχεία έδειξαν ότι το συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει υποστήριξη του κοινού για τη σκληρότερη μεταχείριση των νεαρών βασίζεται σε μεγάλο βαθμό είτε από τις απαντήσεις με μεγάλη δημοσιότητα εγκλήματα. Όπως η σκληρότητα κατά θύματα σε πυροβολισμούς σε σχολεία ή τις δημοσκοπήσεις μαζικής γνώμης που ζητούν συνήθως μερικές απλοϊκές ερωτήσεις. Μια ακριβής εκτίμηση της γνώσης του κοινού είναι σημαντική, διότι η χάραξης της πολιτικής συχνά δικαιολογούν τις δαπάνες για τις μεταρρυθμίσεις της δικαιοσύνης των ανήλικων παραβατών βάση της λαϊκής ζήτησης σύμφωνα με τους Nagin και τους συνεργάτες τους (Piquero& Steinberg,2010) .

Σε μια ερευνά όπου μελετήθηκε η σχέση μεταξύ σε ένα δίκαιο κόσμο για του νεαρούς κρατούμενους και τα συναισθήματα των νεαρών κρατούμενων λαμβάνοντας υπόψη το οικογενειακό ιστορικό και ποινικής τους σταδιοδρομίας. Όπου στην ερευνά συμμετείχαν εξακόσια εξήντα έξι νέοι άνδρες κρατούμενοι από ένα γερμανικό σωφρονιστικό ίδρυμα. Η ερευνά αυτή εξέτασε τις πεποιθήσεις της δικαιοσύνης σχετικά με την εμπειρία των νεαρών κρατούμενων κατά την κράτηση και τις προοπτικές αποκαταστάσεις των νεαρών παραβατών. Η μέθοδος για ένα δίκαιο κόσμο για του νεαρούς κρατούμενους μπορεί να θεωρηθεί ως ένας προσαρμοστικός πόρος που ενισχύει την ανάπτυξη των έφηβων, μετά την απελευθέρωση τους από την

φυλακή. Όμως ένα υψηλό ποσοστό δεν σημαίνει ότι δεν θα προκύψουν προβλήματα διάπραξης εγκλημάτων κατά την ανάπτυξη της εφηβείας. (Otto&Dalbert,2005)

Ένας δίκαιος κόσμος για του νεαρούς κρατούμενους είναι ένα από τα πιο κρίσιμα που προϋποθέτει αν ή όχι η εφηβική εγκληματικότητα εξελίσσεται και στην μετέπειτα ζωή των έφηβων ως ενήλικες, και γίνεται για αυτούς τρόπος ζωής να ζουν στην παρεμβατικότητα. Έχει ως σκοπό ως ενδεικτική προσωπική σύμβαση Συμφώνα με τον Lerner (όπως αναφέρεται στους Otto&Dalbert,2005) από ο ορους στους οποίους το άτομο να μπορεί να συμπεριφέρεται μη παρεμβατικά. Παρακινεί τα άτομα να συμπεριφέρονται δίκαια, οι κρατούμενοι με ισχυρές πεποιθήσεις σε ένα δίκαιο κόσμο θα πρέπει να είναι πιο πιθανό να είναι σύμφωνοι με το ποινικό δίκαιο. Όπου και μπορεί να αναμένει να εμφανίσουν λιγότερα προβλήματα πειθαρχίας κατά τη διάρκεια της φυλάκισης τουλάχιστον στον βαθμό που αντιλαμβάνονται τον εγκλεισμό τους. Τα άτομα που είχαν υψηλά ποσοστά για ένα δίκαιο κόσμο για τους νεαρούς κρατούμενους φαίνεται να είναι άτομα που πλέον μπορούν να εμπιστευτούν τους άλλους και να επενδύουν θετικά στο μέλλον τους. Ένας δίκαιος κόσμος για τους νεαρούς κρατούμενους είναι μια μέθοδος που μπορεί να βοηθήσει τους κρατούμενους να παραμείνουν μακριά από την αντικοινωνική συμπεριφορά (Otto&Dalbert,2005).

Η μελέτη που έλαβε χώρα σε ένα σωφρονιστικό ίδρυμα ανήλικων παραβατών της Γενεύης όπου υπήρχε μια εγκατάσταση τριάντα κλινών όπου χωριζόταν σε δυο τμήματα. Το ένα τμήμα προ-δικαστική απόφαση και ένα δεύτερο τμήμα για έφηβους που έχουν καταδικαστεί για ένα εκπαιδευτικό τοποθέτηση υπό-κράτηση. Η εγκατάσταση έχει ένα πρωτεύον φροντίδα και ψυχιατρική υπηρεσία υγείας που συνδέονται με αυτό. Η ανεξαρτησία των φροντιστών είναι εγγυημένη από την προσάρτηση της υπηρεσίας της Γενεύης Πανεπιστημιακά Νοσοκομεία και όχι στη διοίκηση των φυλάκων. Η υπηρεσία της υγείας παρέχει περίπου 3000 και 3500 διαβούλευσης ετησίως, τα μισά εκ των οποίων είναι ψυχιατρικές διαβουλεύσεις. Οι νέοι κρατούμενοι, αξιολογούνται από μια νοσοκόμα εντός των 48 ωρών από την εισαγωγή και αναφέρεται με την ιατρική υπηρεσία σύμφωνα με τις ανάγκες τους (Gisin& et al,2012).

Παροχή δομημένη επαγγελματική και ψυχαγωγική δραστηριότητα σημειώνεται ως μια σημαντική στρατηγική για να βοηθήσει τους κρατούμενους να αντιμετωπίσουν σύμφωνα με τους DeRosia, και Jamieson, Grounds (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010). Ειδικότερα, ωφελεί τους νέους ανθρώπους στη φυλακή σύμφωνα με

τους Cope, Jamieson και Johnson, Mohino και τους συνεργάτες τους, και τα άτομα που αντιμετωπίζουν αβέβαιες περιστάσεις σύμφωνα με τους Mantler και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010). Οι επαγγελματικές και ψυχαγωγικές δραστηριότητες που συνδέονται με υψηλότερα επίπεδα ευημερίας στο περιβάλλον κράτησης σύμφωνα με τους Liebling και Wooldredge, παρέχουν επίσης μια πηγή διάσπασης της προσοχής και νόμιμο μέσο για την απελευθέρωση απογοήτευση και το άγχος σύμφωνα με το Cope, Mohino και των συνεργατών του (Freeman& Seymour, 2010).

4.2 Τα δικαιώματα των ανήλικων παραβατών

Η προστασίας των παιδιών και των έφηβων είναι ένας αριθμός μεταρρυθμίσεων της νομοθεσίας κατά τις τελευταίες δεκαετίες, ιδιαίτερα στις Ηνωμένες πολιτείες, επιβάλλονται αυστηρότερες ποινές για τις σοβαρότητα νεαρών παραβατών. Και έχουν κατά συνέπεια αυξημένα ποσοστά έγκλειστους νέους και κατέστησαν ευκολότερα νεολαία πρέπει να αντιμετωπίζονται και να φυλακίζονται ως ενήλικες πλαίσιο του συστήματος δικαιοσύνης σύμφωνα με τους Redding, Snyder και Sickmund (όπως αναφέρεται στο Lambie&Randell,2013). Στα περισσότερα κράτη σε όλη την Η.Π.Α η νεανική παραβατικότητα νομικά ορίζεται κάποιος κάτω των δεκαοχτώ ετών συμφώνα με τους Siegel και Welsh. Ωστόσο τα παιδιά άνω των δεκατεσσάρων ετών μεταφέρονται και καταδικάζονται ως ενήλικες στο δικαστήριο και έγκλειστοι σε φυλάκες ενήλικων σύμφωνα με τον Steinberg (όπως αναφέρεται στο Lambie&Randell,2013). Πολλοί ανήλικοι παραβάτες δικάζονται ως ενήλικες με αποτέλεσμα μια μεγαλύτερη πιθανότητα της φυλάκισης και πολυ αυστηρότερες ποινές από αυτές που θα λάβανε στο δικαστήριο ανήλικων σύμφωνα με τον Carmichael. (Lambie&Randell,2013)

Τα δικαιώματα σε μια εξειδικευμένη δίωξη των νεαρών παραβατών και σε διεθνούς δίκαιο κόσμο σύμφωνα με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις επιπτώσεις τους στο σχεδιασμό της διαδικασίας της δικαιοσύνης των ανήλικων. Διέπουν το παρελθόν και ως εκ τούτου, αντιμετωπίζουν μια από τις μεγαλύτερες προκλήσεις του και την πραγματική αλλαγή όσον αφορά την μεταχείριση των ανήλικων παραβατών. Σήμερα πλέον υπάρχει μια γενική οργάνωση όσον αφορά την ρύθμιση ενός συστήματος δικαιοσύνης ανήλικων, όπου υπάρχει η ανάγκη για τη δική και την τιμωρία των παιδιών και της νεολαίας σε ποινικές παραβάσεις που προβλήθηκαν από ένα ειδικό σύστημα ευθύνη που έχει κάποια διαφορετικά χαρακτηριστικά με εκείνα των ενήλικων. Αυτή την ειδική θεραπεία θα πρέπει να βασίζεται στις πραγματικές διαφορές που παρουσιάζονται από τα παιδιά και τους νέους σε σύγκριση με τους ενήλικες, τα οποία θα δικαιολογούσαν οι νόμοι θεσπίζοντας κανόνες ειδικά υπέρ των ανήλικων παραβατών (Duke, 2010).

Για σχεδόν τρεις δεκαετίες, υπήρξε η συσσώρευση της υποστήριξη για την πίστη σε ένα δίκαιο κόσμο σύμφωνα με τους Furnham και Procter, Lerner και Miller (όπως αναφέρεται στο Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001). Αυτή η υπόθεση

δηλώνει ότι οι άνθρωποι έχουν κίνητρο να πιστέψουν ότι ζουν σε έναν κόσμο όπου ο καθένας παίρνει αυτό που του αξίζει. Τόσο ισχυρή είναι η ανάγκη να υπερασπιστεί αυτή την πεποίθηση ότι οι άνθρωποι αναλάβουν δράση για να διορθώσει αδικίες και αποκατάσταση της δικαιοσύνης. Αυτό το κίνητρο μπορεί να ευθύνεται για ένα σημαντικό βαθμό από τις κοινωνικές αντιδράσεις στην αδικία μια επισκόπηση σύμφωνα με τον Dalbert (όπως αναφέρεται στο Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001) και έχει συνέπειες στα θέματα ψυχολογικής ευεξίας. Κατά τα τελευταία χρόνια οι ερευνητές έχουν αμφισβητήσει το κατά πόσον η πίστη σε έναν μόνο κόσμο είναι μια μονοδιάστατη η πολυδιάστατη δομή (Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001).

Τα πιο ισχυρά άτομα που εγκρίνουν την πίστη σε ένα μόνο κόσμο, τόσο υψηλότερη είναι η υποχρεωτική φύση της προσωπικής σύμβασης. Η σύμβαση περιλαμβάνει η υποχρέωση να διατηρεί και να ενεργούν σε ένα μόνο τρόπο. Για παράδειγμα οι περισσότεροι άνθρωποι εγκρίνουν την πίστη σε ένα δίκαιο κόσμο τόσο περισσότερο προσπαθούν για τη δικαιοσύνη στα δικά τους έργα σύμφωνα με τους Bierho και τους συνεργάτες του και να διορθωθούν τις αδικίες σύμφωνα με τους Lerner και των συνεργατών του (όπως αναφέρεται στο Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001) Τέτοιες προοπτικές προκαλούν συναισθήματα της εμπιστοσύνης στο περιβάλλον του π.χ το άτομο νιώθει ή αυτή θα πρέπει να έχουν δίκαιη μεταχείριση από τους άλλους. Η πίστη σε ένα δίκαιο κόσμο είναι μια προσωπική υπόθεση, καθώς και εκείνοι που υποστηρίζουν ένθερμα αυτήν την πεποίθηση συμπεριφέρονται σύμφωνα με τη δικαιοσύνη κάποιους κανόνες σε κοινωνική συμπεριφορά, καθώς και καθημερινές λειτουργίες (Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001).

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν σε ένα δίκαιο κόσμο, επηρεασμένοι ακόμη και από την θρησκεία, όπου η πίστη τις περισσότερες φορές έχει δυνατή σύμφωνα Furnham και Procter (όπως αναφέρεται στο Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001). Η σχέση μεταξύ θρησκευτικότητας και την πίστη σε έναν άδικο κόσμο είναι λιγότερο σαφής, μερικοί άνθρωποι στοχάζονται για τη θρησκεία και αγωνίζονται με το ερώτημα αν ο θεός είναι δίκαιος ή όχι. Ως εκ τούτου, πιστεύουν σε έναν άδικο κόσμο που δεν μπορεί να είναι ενδεικτικό της χαμηλής θρησκευτικότητας. Οι άνθρωποι που πιστεύουν σε ένα μόνο κόσμο δεν θέλουν να αλλάξουν το κόσμο. (Dalbert, Lipkus, Sallay & Gosh, 2001)

Συμφώνα με την σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών στο άρθρο 37 για τα δικαιώματα του παιδιού, το 1990 καθιέρωσε την αρχή της κράτησης, ως έσχατο μέτρο και του

περιορισμού της εξουσίας στο μικρότερο δυνατό χρονικό διάστημα. Σύμφωνα με το άρθρο 40 και 37 ένα νεαρό άτομο έχει το δικαίωμα να θεωρείται αθώος μέχρι να αποδειχθεί ένοχος σε μια υπόθεση χωρίς καθυστέρηση και να έχουν άμεση πρόσβαση σε νομική και κατάλληλη βοήθεια. Το άρθρο 37 ορίζει τα δικαιώματα επεξεργασίας των νέων κρατούμενων να κρατούνται χωριστά από τους ενήλικες να διατηρούν την επαφή τους με την οικογένεια τους και να παρέχονται με ένα φυσικό περιβάλλον. Το πλαίσιο θα λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες για την προστασία της ιδιωτικής τους ζωής, αισθητική διέγερση, συνεργασία με τους συμμαθητές, και η συμμετοχή σε σωματική δημιουργική δραστηριότητα, την εκπαίδευση και την κατάρτιση. Όπως, προβλέπεται το προσωπικό εγκατάστασης θα πρέπει να προωθήσει και να διευκολύνει την συχνή επαφή μεταξύ του παιδιού και την ευρύτερη κοινότητα, συμπεριλαμβανομένης της οικογένειας και των φίλων (Freeman & Seymour, 2010).

Όταν χρησιμοποιείται η προφυλάκιση, οι νέοι θα πρέπει να πραγματοποιείται για το συντομότερο δυνατό χρονικό διάστημα, να κρατούνται χωριστά από τους καταδικασμένους νέους και έχουν δικαιώματα να επικοινωνούν τακτικά και με τους ιδιωτικούς νομικούς τους σύμβουλους. Σύμφωνα με τους κανόνες στο Πεκίνο η θέσπιση των γενικών αρχών για τη διακυβέρνηση της δικαιοσύνης ανήλικων αντιμετωπίζονται ως ενήλικες. Συγκεκριμένα, προτείνουμε την προφυλάκιση ως έσχατη λύση και για το μικρότερο δυνατό χρονικό διάστημα, προειδοποίηση, τον κίνδυνο που διατρέχουν οι νεαροί παραβάτες, ενώ είναι σε υπό κράτηση εν αναμονής της δικής. (Freeman& Seymour, 2010)

Ενώ η πολιτική δικαιοσύνης των ανήλικων στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει γίνει πιο αυστηρή τα τελευταία χρόνια, παραμένει ασαφές το κατά πόσον το κοινό ευνοεί πραγματικά την απάντηση αυτή, αντί της περισσότερες φορές με υπηρεσίες αποκατάστασης προσανατολισμό. Σύμφωνα με τον Benekos και τον Merlo, Zimring (όπως αναφέρεται στο Piquero& Steinberg, 2010) οι αντιλήψεις τη στάση του κοινού για το έγκλημα της νεολαίας για τη χάραξη πολιτικής έχουν επηρεάσει την σύγχρονη νεανική πολιτική της δικαιοσύνης, έτσι ώστε η λήψη αποφάσεων στο πλαίσιο του συστήματος δικαιοσύνης των ανήλικων να έχει γίνει αυστηρά τιμωρική σύμφωνα με τους Scott και Steinberg (Piquero& Steinberg, 2010.)

Οι κανόνες της Αβάνας παρέχει λεπτομερή σειρά των οδηγιών καλής πρακτικής για τους νέους υπό κράτηση. Ένας από τους θεμελιώδεις προοπτικές τους είναι ότι το

σύστημα δικαιοσύνης των ανήλικων θα πρέπει να σέβονται τα δικαιώματα και την ασφάλεια των νέων και την προώθηση της σωματικής και της ψυχικής τους ευμάρειας. Και τα δυο σύνολα κανόνων που περιγράφουν τα δικαιώματα των νέων να κρατούνται σε εγκαταστάσεις που σέβονται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την κάλυψη των ατόμων στη φροντίδα προστασίας και τις αναπτυξιακές ανάγκες. Συμπεριλαμβανομένης της παροχής ευκαιριών συμμετοχής σε δραστηριότητες αναψυχής, της κατάρτισης, την εκπαίδευση ή την απασχόληση, να διατηρήσει επαφής με την οικογένεια και να υποστηρίζεται με την επανένταξη. (Freeman& Seymour, 2010)

Στο πλαίσιο της προφυλάκισης στην Ιρλανδία η αρχή οι η κράτηση είναι ένα έσχατο μέτρο ενισχύει η πιο πρόσφατη ουσιαστική νομοθεσία που διέπει τη δικαιοσύνη των νέων στην Ιρλανδία. Καθορίζει ότι το δικαστήριο δεν θα πρέπει να κρατούν ένα νεαρό πρόσωπο υπό κράτηση, εάν τη φροντίδα ή την προστασία των παιδιών ανησυχίες είναι ο μόνος. Επίσης καταργεί την απαίτηση για εγγύηση σύμφωνα με τον Νόμο Bail 1997 για όσους είναι κάτω των 18 ετών. Επιπλέον ο αργός ρυθμός με τον οποίο οι υποθέσεις που αφορούν τους νέους έχει οριστικοποιηθεί στα δικαστήρια. Έχει επικριθεί για τον λόγο ότι η καθυστέρηση θέτει νέους ανθρώπους σε μεγαλύτερο κίνδυνο υπότροπης και της κράτησης σύμφωνα με τον Carroll, Meehan και Kilkelly (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010). Για εκείνους που κρατούνται προφυλακισμένοι οι ανησυχίες είναι ακόμα έχουν πιο επίκαιρο λόγω των αναφερθεί βλαβερές συνέπειες της επιμέλειας συνεχεία Σύμφωνα με τον Goldson, και Coles (Freeman& Seymour, 2010).

Η κριτική εστιάσθηκε στην περιορισμένη παροχή δομημένων εργαστηρίων και δραστηριοτήτων και το χαμηλό επίπεδο των τρόφιμος εμπλοκής στην εκπαίδευση. Πράγματι, η σημερινή κατάσταση έρχεται σε αντίθεση με μια από τις βασικές αρχές των ευρωπαϊκών σωφρονιστικών κανόνων το 2006 που η κατάσταση ότι η έλλειψη πόρων δεν δικαιολογεί τις συνθήκες στις φυλακές όπου παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα των κρατούμενων. Στην Ιρλανδία η προφυλάκιση στη φυλακή είναι ένα σκόπιμο- χτισμένο, κλειστά, φυλακή μέσης ασφάλειας, κατασκευαστικέ το 1997 έχει επιχειρησιακή ικανοτήτων. Οι κρατούμενοι στεγάζονται σε ένα μείγμα από μονόκλινα, δίκλινα και τρίκλινα-πληρότητας σε κελιά σύμφωνα με ιρλανδική υπηρεσία των φυλάκων (Freeman& Seymour, 2010).

Συμφώνα με την εισαγωγή του νόμου Νεολαίας Ποινικής Δικαιοσύνης στον Καναδά το 2003, υπάρχει μια αυξημένη έμφαση στην κοινωνία και τον ρόλο στην πρόληψη της εγκληματικότητας των νέων. Μια βασική αρχή της αναφέρει ότι τα μέλη του μεριδίου της κοινωνίας ευθύνες για την αντιμετώπιση του αναπτυξιακές προκλήσεις και τις ανάγκες των νέων και να τους καθοδηγήσει στην ενήλικη ζωή (Gretton & Clift, 2011). Καθώς, οι ανήλικοι παραβάτες έχουν δικαίωμα για σε ένα προσανατολισμό της εξελικτικής τους ανάπτυξης προς μια ηθική τάξη, η ακολουθία στην ανάπτυξης της ανθρώπινης σκέψης, συμφώνα με τους Humana και Kohlberg. Και ένα στάδιο όπου θα ακολουθεί μία γνωστική- αναπτυξιακή προσέγγιση για την κοινωνικοποίηση (Aleixo & Norris, 2000).

Συμφώνα με το έργο του Goffman η ζημία που προκαλείται στην προσωπική ταυτότητα του έγκλειστου σ' ένα σωφρονιστικό ίδρυμα, όπου μεγάλο θέμα υπήρξε για την αρνητική επίδραση που έχει η στέρηση της ελευθέριας στην ανάπτυξη του εαυτού ενός κρατούμενου και κυρίως στους νέους και ανήλικους παραβάτες (Greve, Enzmann & Hosser, 2001) Η νεολαία θα πρέπει να οριστεί ως κάθε νεαρό άτομο ηλικίας κάτω των 18, με την εφηβεία συμβαίνουν μεταξύ των ηλικιών 13 και 18. Συμφώνα με τον Muncie (όπως αναφέρεται στο Lambie & Randell, 2013) η σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα του παιδιού όπου ιδρύθηκε 1989 για την αναγνώριση όλων των δικαιωμάτων του παιδιού. Αυτό το νομικό πλαίσιο συνηγορεί για τη προστασία κάθε ατόμου ηλικίας κάτω των 18 των, δεδομένου ότι αναγνωρίζει παιδιά να δικαιολογούνται και παρέχεται ιδιαίτερη προσοχή, λόγω της ηλικίας τους και των συναφών αναπτυξιακή τους ηλικίας συμφώνα με την ανεξάρτητη αρχή συμπεριφοράς που επικρατεί από το σωφρονιστικό σύστημα. Ειδικότερα, κάθε παιδί που στερείται την ελευθέρια θα χωρίζεται από τους ενήλικες εκτός εάν θεωρείται το καλύτερο συμφέρον του παιδιού να μην το πράξει συμφώνα με το Ηνωμένα Έθνη. (Lambie & Randell, 2013) .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συμφώνα με τον Jenkins(όπως αναφέρεται στο Taylor et al., 2010) η σύλληψη και αντιμετώπιση των ανήλικων παραβατών ποικίλει ευρέως μεταξύ κοινωνιών όσον αφορά τους νόμους που υπάρχουν σε μια κοινωνία επηρεάζοντας από την ιδεολογία και την θρησκεία κάθε χώρας. Για παράδειγμα το 1899 στόχους του πρώτου δικαστηρίου που είχε γίνει ήταν να προστατεύσει τους ανήλικους παραβάτες από τους ενήλικες κρατούμενους στα σωφρονιστικά ιδρύματα το να γίνουν ξεχωριστές φύλακες. Τα παιδιά από την ηλικία των επτά χρόνων ήταν συνήθως φυλακισμένα μαζί με τους ενήλικες την πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα. Λόγω της φύσης των ανήλικων παραβατών, αυτο που θεωρείται ως κίνδυνο σε μια εποχή μπορεί να θεωρηθεί ως ακίνδυνο σε μια άλλη εποχή βάση και το πως το αντιλαμβάνεται κάθε άνθρωπος το πρόβλημα (Taylor, et al., 2010).

Η νεανική παραβατικότητα συμφώνα με τα δεδομένα είναι γενικά ένα θέμα αξιόπιστο στις έρευνες, όπου χρειάζεται συχνά μελέτη ώστε να υπάρχει μια προώθηση της γνώσης σχετικά με την παραβατικότητα ανήλικων. Καθώς και να υπάρξουν νέες γνώσεις σχετικά με τις αιτίες και τις λύσεις για το πολύπλοκο πρόβλημα της παραβατικότητας των ανήλικων. Και πολλοί επαγγελματίες οι οποίο προσεγγίζουν το σύγχρονο θέμα ημέρας της παραβατικότητας ανήλικων δεν εκτιμούν ότι το φαινομενικά νέο πρόβλημα είναι πραγματικά είναι ένα παλιό με τις συμφραζόμενες καινούργιες παραλλαγές (Ferry, 2010)

Συμφώνα με τον Neustatter (όπως αναφέρεται στο Freeman& Seymour, 2010), η ημερομηνία κυκλοφορίας για τους νέους στη φυλακή είναι ο τρόπος στον οποίο διαμορφώνουν το χρόνο τους μέσα και το πως μπορούν να τον αντιμετωπίσουν, όταν βλέπουν την ημέρα οι ίδιοι να έχουν ανάγκη να πάρουν τις ζωές τους πίσω. Αν δεν ξέρουν ημερομηνία κυκλοφορίας τους ο χρόνος γίνεται χρονοβόρος και ένα παιχνίδι αναμονής, μια φαινομενικά απεριόριστη πρόταση για άκριτοι στο χρόνο, όπου επηρεάζει την ψυχολογία τους . Σε ορισμένες περιπτώσεις η εμπειρία της αβεβαιότητας μπορεί να είναι μια θετική δύναμη που επιτρέπει άτομα για να διατηρήσουν μια αίσθηση αισιοδοξίας για το μέλλον τους (Freeman& Seymour, 2010).

Βιβλιογραφία :

- Anthony, D., & McFadyen, J. (2005). Mental health needs assessment of prisoners. *Clinical Effectiveness in Nursing*, 9,26-36. <http://doi:10.1016/j.cein.2005.09.002>
- Aleixo, P., A., & Norris, C., E.(2000). Personality and moral reasoning in young offenders. *Personality and Individual Differences*, 28, 609-623.
- Blomberg, T.G., Bales,W.D., Mann,K.,Piquero, A.R.,& Berk,R.,A.(2011). Incarceration, education and transition from delinquency. *Journal of Criminal Justice*, 3,355-36.
- Bock, E.,M.,& Hosser, D.(2014). Empathy as a predictor of recidivism among young adult offenders. *Psychology, crime & Law*, 20,(2), 101-11. Doi: 10.1080/11068316x.2012.749472
- Bogestad, A.J., Kettler, R.J., & Hagan,M.P. (2010). Evaluation of a cognitive intervention Program for Juvenile Offenders. *International Journal of Offender Therapy and comparative criminology*, 4, 552-56.
- Brent,D.,A.,& Bridge,J.,A.(2007). Delinquent Accounts: Does Delinquency Account for suicidal Behavior?. *Journal of Adolescent Health*, 40,204-20.
- Carli,V.,Roy,A.,Bevilacqua,L.,Maggi,S., Cesaro, C.,& Sarchiapone, M. (2011). Insomnia and suicidal behaviour in prisoners. *Psychiatry Research*, 185,141-144.
- Chui,W.,H.,& Chau, H.,C.(2012). Outreach social workers for at risk youth: A test of their attitudes towards crime and young offenders in Hong Kong. *Children and Youth Services Review*, 34,2273-2279.
- Cleaver, K.(2013). Attitudes of emergency care staff towards young people who self-harm: A scoping review. *International Emergency Nursing*. Doi: <http://doi.org/10.1016/j.ienj.2013.04.001>
- Cooper, C.,& Berwick, S. (2001). Factors Affecting Psychological Well- Being of three Groups of Suicide-Prone Prisoners. *Current Psychology: Developmental* 20(2),169-182.
- Dalbert, C., Lipkus., I., M., Sallay, H., & Goch, I. (2001). A just and an unjust world : structure and validity of different world beliefs. *Personality and Individual Differences*, 30, 561-577.

- Duce, M., J. (2010). El Derecho a un Juzgamiento especializado de los Jovenes infractore en el derecho internacional de los derechos humanos y su impacto en el diseno penal juvenil.(Ανέκδοτη μεταπτυχιακή εργασία). *Universidad de Stanford*.
- Duthé, G., Hazard, A., Kensey, A., & Pan Ké Show, J.,L.(2013). Suicide among male prisoners in France: A prospective population based study. *Forensic Science International, 233, 273-277*.
- Elger, B.,S.(2009). Prison life: Television, sports, work, stress and insomnia in remand prison. *International Journal of Law and Psychiatry, 32, 74-83*.
- Gisin, D., Haller, D.M., Psysician, F., Cerutti, B., & et al.(2012). Mental health of young offenders in Switzerland: *Recognizing psychiatric symptoms during detention. Journal of Forensic and Legal Medicine, 19, 332-336*.
- Gretton, H.M., & Clift, R., W.(2011). The mental health needs of incarcerated youth in British Columbia, Canada. *International Journal of Law and Psychiatry, 34, 109-115*.
- Greve, W., Enzmann, D., & Hosser, D. (2001). The stabilization of self-esteem among incarcerated adolescent : Accommodative and Immunizing Processes. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology, 45: 749*.
- Ferry, T., M. (2010). The serpent in the garden State: Juvenile delinquency in 1920s new Jersey.(Ανέκδοτη μεταπτυχιακή εργασία). *The State University of New Jersey*.
- Fotiadou, M., Livaditis, M., Manou, I., Kanoitou, E., & Xenitidis, K. (2006). Prevalence of mental disorders and deliberates self-harm in Greek male prisoners. *International Journal of Law and Psychiatry, 26, 68-73*. doi: 10.1016/j.ijljp.2004.06.009
- Freeman, S., & Seymour, M. (2010). Just Waiting : The Nature and Effect of Uncertainty on Young People in Remand Custody in Ireland. *Youth Justice, 10, 126*
- Hales, H., Davision, S., Misch, P., & Taulor, P.J.(2003). Young male prisoners in a Young Offenders Institution : their contact with suicidal behaviors by others. *Journal of Adolescence, 26, 667-685*. doi:10.1016/50140-1971(03)000630
- Ireland, J.L.(2005). Psychological health and bullying behavior among adolescent prisoners : A study of young and juvenile offenders. *Journal of Adolescent Health, 36, 236-243*.

- Ireland, J.L., Boustead, R., & Ireland, C.A.(2005). Coping style and psychological health among adolescent prisoners: a study of young and juvenile offenders. *Journal of Adolescence*, 28, 411-423.
- Ireland, J.L., & Culpin, V.(2006). The relationship between sleeping problems and aggression, anger, and impulsivity in a population of juvenile and young offenders. *Journal of Adolescent Health*, 38, 649-655. Doi: [http:// doi:10.1016/j:jaclh.2005.05.027](http://doi:10.1016/j.jaclh.2005.05.027)
- Klonsky, E.,D. (2009). The functions of self-injury in young adults who cut themselves: Clarifying the evidence for affect-regulation. *Psychiatry Research*, 166, 260-268.
- Lambie,I., & Randell. (2013) The impact of incarceration on juvenile offenders. *Clinical Psychology Review*,33, 448-459.
- Liebenberg,L.,& Ungar,M.(2014). A comparison of service use among youth involved with juvenile justice and mental health. *Children and Youth Services Review*, 39,117-122.
- Lukas,S.,L.(2008). The juvenile drug court decision making process: An analysis of operating styles, outcome decision and disparities.(Ανέκδοτη μεταπτυχιακή εργασία . *Washington State University*.
- Marzano, L., Hawton, K., Rivlin,A.,& Fazel,S.(2011). Psychosocial influences on prisoner suicide : A case-control study of near- lethal self-harm in women prisoners. *Social Science & Medicine*, 72, 874-883.
- Mathew, D.(2012). Prison Language: A psychoanalytic approach to the language of British young offenders in the twenty- first century. *International forum of psychoanalysis*. 2, 95-107. Doi: <http://dx.doi.org/10.1080/0803706x.2011.652166>
- Matsuda,K.N.(2009). The Impact of Incarceration on Young Offenders distraction.
- Otto, K., & Dalbert, C. (2005). Belief in a just world and its functions for young prisoners. *Journal of Research in Personality*, 35, 559-573
- Pechorro, P., S.,Viera, D., N., Poiares,C.,A.,Viera, R.,X., Marôco,J., Neves, S.,& Nunes,C. (2013). Psychopath and behaviour problems: A comparison of incarcerated male and female juvenile delinquents. *International Journal of Law and Psychiatry*, 36, 18-22

- Piquero, A.,R., & Steinberg, L.(2010) Public preferences for rehabilitation versus incarceration of juvenile offenders. *Journal of Clinical Justice*, 38, 1-6, doi: 10.1016/j.j crimjus.2009.11.001
- Taylor, A., L., Shanahan, S., Land, K., C., Burton, L., Tiryakian,E.A., & Wilson,G.W.(2010). From Dennis-the- Menace to Billy the kid: The Evolving Social Construction of Juvenile. *Offenders in the United States From 1899-2007*.
- TheLancet.com.(2009). Health care for prisoners and young offenders. *Editorial*, 373,603.
- Sakelliadis, E.I., Goutas, N.D, Vlachodimitropoulos, D.G., & et al. (2013). The social profile of victims of suicide in major Greek correctional facilities. *Journal of Forensic and Medicine*, 20, 711-714.
- Shoman, S., G, Askenasy, J.M., Rohan,G., Chard, F., &Addi,A. (1989). Personality correlates of violent prisoners. *Printed in Great Britain* 2,137-145.